Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουνίου 1899 | Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 25–26

ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΩΣ σᾶς ἠύρα! . . Πῶς; δὲν με γνωρίζετε; Εἶμαι ἐγώ, καλέ, ὁ Ἀνανίας, ὁ φίλος σας Ἀνανίας, ὁ ψυχογυιὸς τῆς Διαπλάσεως, ὁ μόνος ἄρρην ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἀδελφὸς τῶν δώδεκα θηλυκῶν ἀδελφῶν μου. (Ἔχω, βλέπετε, τόσω πολλάς, ὥστε μὲ κανένα σας, ὑποθέτω, δὲν εἶμαι . . . συνάδελφος.)

Πέρυσι, — καθὼς εἶπαν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, — ἔπασχα ἀπὸ ὀξεῖαν ὀκνηρίαν τῶν ἄνω ἄκρων, καὶ προπάντων τοῦ δεξιοῦ . . . Ἀπεναντίας ἐφέτος πάσχω ἀπὸ ὀξεῖαν φιλοπονίαν. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνέλαβα, χωρὶς πολλὰ παρακάλια, νὰ γράψω ἐγὼ τὴν Ὀγδόην Κυριακήν, καὶ νὰ ἐλαφρώσω ὀλίγον τὴν κυρίαν Διάπλασιν, ἡ ὁποία ἐφέτος, μὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν κίνησιν καὶ ζωηρότητα τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν Εὐσήμων, τῶν Μαυροσήμων, τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, τῶν . . . τῶν . . . — ποιὸς εἰμπορεῖ νὰ τα ἐνθυμηθῇ ὅλα ἀπέξω, — ἔχει τόσω πολλὴν ἐργασίαν, ὥστε πραγματικῶς τὴν λυποῦμαι!

Δὲν μου ἀρέσει νὰ ὁμιλῶ περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων . . . Καὶ ὅμως εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ το κάμω σήμερον — του-

λάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ. Διότι, ἂν δὲν θὰ σας ὁμιλήσω καὶ περὶ ὑδάτων — εὐτυχῶς ! — περὶ ἀέρων ὅμως κάτι πρέπει νὰ εἴπω, θέλωντας καὶ μή . . . Καὶ ἰδοὺ διατί :

Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν : «Ὅ π ο ι ο ς κ α ἢ ε ἰ ς τ ὸ ζ ε σ τ ό, φ υ σ ᾷ ε ι κ α ἰ τ ὸ κ ρ ύ ο» ἢ πλέον συγκεκριμένως : «Ὅ π ο ι ο ς κ α ἢ ε ἰ ς τ ὸ χ υ λ ό, φ υ σᾷ κ α ἰ τ ὸ γ ι α ο ῦ ρ τ ι.» Ἤ, αὐτὴ ἡ παροιμία μὲ πῆρε εἰς τὸν λαιμόν της, (ἂν ἔχουν λαιμὸν καὶ αἱ παροιμίαι). Εἶπα δηλαδὴ μὲ τὸν νοῦν μου : Πρέπει νὰ πάρω καλὰ τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ μὴν πάθω κ' ἐγὼ ὅ,τι ἔπαθεν ἡ κυρὰ Μάρθα εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακήν· (ἐνθυμεῖσθε δὰ πού της ἀναποδογύρισεν ἡ χαριτωμένη μυς ἡ Πίσσα ἕνα κερὶ ἀναμμένο, καὶ της ἔκαψεν ὅλα σας σχεδὸν τὰ γράμματα.) Μακρυὰ ἀπὸ Πίσσα λοιπόν ! Μακρυὰ ἀπὸ κερί, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἀναμμένο, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τσιγάρο ! Μακρυὰ ἀπὸ τὸ Γραφεῖον, ποῦ ἔγινε τὸ δυστύχημα, καὶ ποῦ ἠμπορεῦσε νὰ ξαναγίνῃ ! Ἀποκλεισμός, καὶ ἀπομόνωσις, καὶ προφύλαξις, καὶ προσοχή ! Δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε αὐτὰ τὰ πράγματα !

Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε ψηλά, ψηλά, ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν· (δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀδελφή μου Ἀγάπη, ποὺ της ἀρέσουν καμμιὰ φορὰ τὰ λογοπαίγνια, λέγει ὅτι, ἂν μικρὸς ἦμουν τ α ρ α ξ ί α ς, τώρα ποὺ ἐμεγάλωσα εἶμαι μόνον τ α ρ α τ σ ί α ς). Τὸ δωμάτιον μου εἶνε μικρόν, — μόλις μὲ χωρεῖ, — ἀλλὰ ἡ ταράτσα εἶνε μεγάλη. Ἔχει ὡραίαν θέαν, καὶ τώρα τὸ καλοκαῖρι, ἅμα γύρῃ ὀλίγον ὁ ἥλιος, ἔχει καὶ δροσιάν. Ὁ θόρυβος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου δὲν φθάνει ὡς ἐδῶ-ἐπάνω, καὶ μόνον ὅταν οἱ πύργοι τῆς Χρυσοσηηλαιωτίσσης, τοὺς ὁποίους ἔχω ἀπέναντί μου, ἀρχίζουν τὴν μουσικήν των, — ὁ ἕνας δηλαδή, διότι ὁ ἄλλος δὲν ἔχει κώδωνας, — ἡ ταράτσα γίνεται κάπως ἐνοχλητική. Κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας εἶνε τόπος πολὺ κατάλληλος δι' ἡσυχον ἐργασίαν, καὶ ἀποροῦσα κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, πῶς ἕως τώρα δὲν εἶχα βγάλῃ ποτὲ τὸ τραπέζι μου ἔξω νὰ ἐργασθῶ . . . Αὐτὸ λοιπὸν ἐσυλλογίσθηκα νὰ κάμω τώρα, καὶ ἀνήγγειλα τὴν ἀπόφασίν μου εἰς τοὺς οἰκείους ὡς ἑξῆς :

— Νὰπομονώσετε τὴν Πίσσαν εἰς τὸ Γραφεῖον, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ κεραμύδια . . . Ἐγὼ θὰπομονωθῶ εἰς τὰ κεραμύδια. . .

— Καλέ, μὴν ἐμέθυσες μὲ τὸ κρασὶ πού μας ἔστειλεν ὁ Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς Τ έ λ λ ο ς ;

— Σιγά, νὰ μὴν ἐμέθυσα μὲ τὰ γραμματόσημα πού μας ἔστειλεν ὁ Ν α υ τ ό π α ι ς ! . . Ὄχι· ἀλλὰ θὰ γράψω τὴν Ὀγδόην Κυριακήν, καὶ διὰ νὰ εἶμαι ἀσφαλὴς καὶ ἥσυχος, θὰ ἐργασθῶ ἐπάνω εἰς τὴν Ταράτσαν.

— Ἀ ! ! ἔκαμε τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν.

— Μάλιστα. Καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ κανεὶς νὰ μου κτυπήσῃ τὴν πόρτα, γιατὶ θὰ του κτυπήσω κ' ἐγὼ τὸ χέρι. . . Ἐν γένει νὰ καθήσετε φρόνιμα εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ νὰ μή μ' ἐνοχλήσετε καθόλου, γιατὶ ἀμέσως θὰ ἐφαρμόσω ὅλα τὰ μέτρα κατὰ τῶν ἀτάκτων, ποῦ θὰ μου μάθουν αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μας. Εἰξεύρετε καλὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὀγδόης Κυριακῆς: « Ἂν ἦσθε γονεῖς καὶ εἴχατε π α ι δ ι ά ἄ τ α κ τ α κ α ὶ ἀ μ ε λ ῆ, μ ὲ τ ί τ ρ ό π ο ν θ ά τ α ἐ δ ι ο ρ θ ώ ν α τ ε ; » μὲ ἄλλους λόγους : « Ἂν ἦσθε Ἀνανίας καὶ εἴχατε δώδεκα ἀδελφὰς μικροτέρας καὶ ἀτάκτους, μὲ τί τρόπον θὰ τας ἐκάμνατε νὰ σας ἀφήσουν ἥσυχον διὰ νὰ γράψετε τὴν Κυριακήν ; »

— Ὥστε λοιπὸν 'ςτὴ ράχη μας θὰ ξεσπάσῃ αὐτὴ ἡ Κυριακή ; ἠρώτησεν ἐν ἀπελπισίᾳ ἡ Κική.

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε· νὰ εἶσθε φρόνιμες καὶ προπάντων νὰ μή με διακόψετε. Ἂν ἔλθῃ κανεὶς νὰ με ζητήσῃ, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀζαρίας νὰ εἶνε, νὰ του εἰπῆτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ.

Ἐπῆρα ἀμέσως τὸ σακκίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἴχαμεν τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ὀγδόης Κυριακῆς, καὶ ἀνέβηκα ὁλομόναχος εἰς τὴν ταράτσαν. Ἐκεῖ, ἔβγαλα ἔξω τὸ τραπέζι, καὶ ἤρχισα νἀραδιάζω τὰς ἐπιστολάς. Τί πλῆθος ! Ἦλθε τὸ μεσημέρι καὶ δὲν εἶχα τελειώσῃ ἀκόμη οὔτε τὴν μισὴν ἐργασίαν· (διότι κάθε γράμμα ἔπρεπε νὰ το διαβάζω, νὰ σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον τὰς παρατηρήσεις μου, καὶ νὰ το τοποθετῶ εἰς τὸν σωρόν του.) Τὸ μεσημέρι κατέβηκα, ἔφαγα γρήγορα-γρήγορα, καὶ ἀνέβηκα πάλιν εἰς τὸ ὑπαίθριον γραφεῖόν μου. Ἀλλαξα τὴν θέσιν τοῦ τραπεζιοῦ, διὰ νἀποφύγω τὸν καυστικὸν ἥλιον, καὶ ἐξηκολούθησα τὴν ἐργασίαν τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς τοποθετήσεως. Τὸ κυνῆγι αὐτὸ τῆς σκιᾶς ἔγινεν ἀρκετὰς φορὰς εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τέλους ἔπαυσεν· ὁ ἥλιος ἔφυγε κ' ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ σπιτιοῦ μας, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλην τὴν ταράτσαν ἠπλώθη δροσερωτάτη ἡ σκιά. Ἐπλησίζεν ἡ πέμπτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν . . . καὶ ἐπλησίαζα κ' ἐγὼ νὰ τελειώσω τὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν.

Ἔξαφνα, ἀκούω ἕνα ντάγκ ! ντάγκ ! ντάγκ ! ἠχηρότατον. Ἦτο ὁ κώδων τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης, ὁ ὁποῖος ἐσήμαινε τὸν ἑσπερινόν. . . μέσ' 'ς τ' αὐτιά μου. Ζαλισμένος καθὼς ἤμουν, ἐζαλίσθηκα ἀκόμη περισσότερον μὲ τὴν ἀπρόοπτον κωδωνοκρουσίαν, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυε. Τότε ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦτο ἑορτή, ὅτι ὁ ἑσπερινὸς ἦτο πανηγυρικός, ὅτι ἡ κωδωνοκρουσία θὰ παρετείνετο ἀκόμη πολύ, ὅτι ὕστερα θὰ ἐγίνετο δ ι π λ ο κ α μ π ά ν ι σ μ α, καθὼς λέγουν, ξεκούφαμα, καὶ πάει λέωντας . . . Ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ, ὅσον θὰ ἐξηκολούθει ἡ συναυλία τῶν χαλκίνων γλωσσῶν ! Καὶ ἐπειδὴ ἐζητοῦσα καὶ πρόφασιν διὰ νὰ διακόψω ὀλίγον τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ ξεκουρασθῶ, ἐνόμισα ὅτι τὴν ηὗρα, ἄφησα τὰ γράμματα ἀπλωμένα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἐκατέβηκα.

— Τί τρέχει ; μ' ἐρωτᾷ ἡ Ἀγάπη.

— Ὁ ἦχος, Ἀγάπη μου, τ ρ έ χ ε ι δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πόσες λεῦγες τὸ δευτερόλεπτον ! τῆς ἀπαντῶ.

— Ἐκατάλαβα, εἶπεν ἡ Ἐλπίς· κατέβηκες ὡς που νὰ παύσουν ἡ καμπάνες. Ἀλλὰ αὐτὲς δὲν εἶνε τίποτε· ἄλλες καμπάνες πρόσεξε νὰ μὴν ἀκούσῃς ! . .

Ἦτο προαίσθημα αὐτὸ τῆς Ἐλπίδος ; Ποιὸς τὸ ξεύρει !

Ὀπωσδήποτε ἔμεινα μὲ τὰς ἀδελφάς μου ἀρκετὴν ὥραν, λογοπαικτῶν κατὰ τὸ σύνηθες . . . Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας ἀνέδιδαν πλέον τοὺς τελευταίους των βόμβους, ὅταν ἔξαφνα πάλιν,—φαίνεται ὅτι ὅλα τὰ κακὰ εἶνε ἔξαφνικά,—ἀκούομεν ἕνα ἄλλον ἦχον, πολὺ διαφορετικόν, πολὺ φοβερώτερον . . . Ὡμοίαζε μὲ στέναγμα γίγαντος, μὲ θρῆνον, μὲ οὐρλίασμα, μὲ σφύριγμα παράδοξον καὶ παρατεταμένον . . . ξεύρω κ' ἐγὼ μὲ τί ; . . . Καὶ ἀμέσως ὁ κόσμος γύρω μας ἐσκοτείνιασεν, ὡς νὰ μετεβλήθη ἡ αἰθρία ἡμέρα τοῦ Μαΐου εἰς συννεφώδη ἡμέραν φθινοπώρου . . .

— Ἀέρας δυνατός ! ἐφώναξεν ἡ κυρὰ Μάρθα, καὶ ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὴν ἐξωστόθυραν τῆς τραπεζαρίας, καὶ ἔπειτα τὰς ἄλλας θύρας καὶ τὰ παράθυρα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησιάσαμεν τὴν ἐξωστόθυραν, καὶ διὰ μέσου τῶν ὑάλων, ἐβλέπαμεν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα. Ὅσοι ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ ζοῦν εἰς τὰ κοινορτοστερὲς Ἄστυ, ἠξεύρουν καλὰ μὲ τί δύναμιν σηκόνονται αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὰ μελτέμια, καὶ μὲ τί δύναμιν σηκόνουν εἰς τὰ ὕψη τὴν χρυσῆν ἀθηναϊκὴν σκόνην. Τὸ σύννεφον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐσκέπασε τὸ φῶς, ἦτο σύννεφον σκόνης. Μόλις διεκρίναμεν κάτω εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἀνθρώπους, (οἱ ὁποῖοι εἶχαν σταματήσῃ καὶ σκεπάσῃ τὰ μάτια μὲ τὸ χέρι, ἕως νὰ περάσῃ ὁ Σιμούν,) καὶ τὰ καπέλλα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἁρπάσῃ ὁ ἄνεμος καὶ τὰ ἐστρηφογύριζε μὲ τὴν βιαίαν πνοήν του. Καὶ ἐκτυποῦσαν μὲ ὁρμὴν τὰ ἀστήρικτα παραθυρόφυλλα, καὶ ἐσείοντο αἱ πινακίδες, καὶ ἐθραύοντο ὑαλία παταγωδῶς, καὶ ἐκάμπτοντο τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι, καὶ ἡ σκόνη ἐσηκόνετο ὁλονὲν ὑψηλότερα. . .

Ἤμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ σχεδὸν ἐδιασκεδάζαμεν μὲ τὴν

ἀναστάτωσιν αὐτήν, κυττάζοντες ἐπάνω καὶ κάτω. Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησα καὶ τὴν ἐργασίαν μου καὶ τὰ πάντα. . .

— Μπᾶ ! μπᾶ ! καλὲ τί εἶνε ἐκεῖνα τὰ ἄσπρα, ποῦ πετοῦν ψηλά ; ἐρωτᾷ ἔξαφνα ἡ Κική. Περιστέρια εἶνε ;

— Σὰν χαρτιὰ φαίνονται, εἶπεν ἡ Ἐλπίς, ἐπισκοποῦσα τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος

— Χαρτιά ! ἐφώναξα σὰ νὰ μ' ἐδάγκασε φεῖδι. Καὶ ἅμα ἔρριψα ἕνα βλέμμα καὶ εἶδα « ἐκεῖνα τὰ ἄσπρα » ποῦ ἐπετοῦσαν ψηλὰ μὲ τὴ σκόνη. . . ἐκτύπησα καὶ μὲ τὰς δύο παλάμας τὸ μέτωπον, καὶ ἔτρεξα σὰν τρελός.

Ἔτρεξα γρηγορώτερα σχεδὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἦχον, διότι εἰς δύο δευτερόλεπτα εὑρέθηκα εἰς τὴν ταράτσαν. . .

Ὦ, ἀπελπισία ! Ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσεν, ἐφυσοῦσεν, . καὶ τὰ γράμματα,—τὰ γραμματάκια σας, φίλοι μου, — ἔφευγαν, ἔφευγαν, ἐπετοῦσαν, ἐχάνοντο εἰς τὰ ὕψη ! Τὸ τραπέζι ἐκεῖνο ὡμοίαζε μὲ φωλιάν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλείπουν τρομαγμένοι οἱ λευκοὶ καὶ πτερωτοὶ κάτοικοί της ! . . Ὦ ἀνόητε καὶ ἀπρονόητε Ἀνανία ! Διατί νὰ σε γελάσῃ ἡ νηνεμία ; Διατί νὰ φύγῃς καὶ νἀφήσῃς τὸ τραπέζι σου εἰς τὸ ὑπαίθριον, χωρὶς νἀσφαλίσῃς πρῶτα τοὺς χαρτίνους σωρούς σου μὲ μερικὰ βαρειὰ π ρ ε σ π α π ι έ ; Ἀχ ἐσύ ! ἀχ !

— Ἄλτ ! σταθῆτε ! φωνάζω ἔξω φρενῶν, ὡς νὰ ἦσαν ἐμψυχα ὄντα οἱ δραπέται μου. Καὶ ρίπτων ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὰ δύο μου χέρια, συγκρατῶ τὰ μένοντα χαρτιὰ καὶ ἐμποδίζω τὴν φ ο ρ α ν των.

Τὰ ἀσφαλίζω μὲ δύο κορύνας, τὰς ὁποίας ηὗρα προχείρους ἐκεῖ-χάμω,—κάμνω καὶ γυμναστικήν, βλέπετε !. .—τρέχω, μοζεύω ὅσα γράμματα ἦσαν ἐσκορπισμένα κάτω, πιάνω καὶ μερικὰ ποῦ ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, καὶ τα ἀσφαλίζω καὶ αὐτά. . . Ναί· ἀλλὰ τὰ ἄλλα, ποῦ διεσκορπίσθησαν πλέον εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ; . .

Μὲ τὴν ἰδίαν σπουδὴν καταβαίνω τὰς κλίμακας καὶ εὑρίσκομαι εἰς τὸν δρόμον . . . Ψάχνω, ἀνακαλύπτω δύο τρία γράμματα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀράξῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ ἐναέριον ταξεῖδί των. Ἐμβαίνω εἰς τὰ γειτονικὰ μαγαζειὰ καὶ ἐρωτῶ :

— Μήπως σᾶς ἔφερεν ὁ ἀέρας τίποτε χαρτιά ;

— Τί ; πεντακοσάρικα ; μοῦ ἀπαντοῦν ἐδῶ εἰρωνικῶς.

— Ἕνα καπέλο ! μοῦ ἀπαντοῦν ἐκεῖ.

— Σχόνη ! μοῦ ἀπαντοῦν παρακάτω.

Μόνον εἰς ἕνα παντοπωλεῖον κατώρθωσα νὰ εὕρω καὶ νὰ σώσω ἕνα γράμμα, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μικρὸς ὑπηρέτης ἡτοιμάζετο νὰ διπλώσῃ μὲ αὐτὸ σαρδέλλες ! Ὕστερα ἡ κυρὰ Μάρθα μοῦ ἔφερεν ἀκόμη τρία ἢ τέσσαρα, τὰ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ ψαρεύσῃ εἰς γειτονικὰς αὐλὰς καὶ κεραμύδια . . . Τὰ ἄλλα πᾶνε, πᾶνε . . . Γενικὸς διασκορπισμός. Φανταστῆτε, ὅτι ἀπὸ τοὺς σωρούς μου, οὔτε τὸ ἕνα τρίτον δὲν ἔμεινεν. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦσαν στρατεύματα καὶ ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν μάχην . . . ἀποδεκατισμένα ! Ἀλλοίμονόν σου, στρατηγὲ Ἀνανία !

Εἶνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὴν αὐγχυσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ὅλου μας τοῦ σπιτικοῦ, ὅταν ἀντελήφθησαν τὸ δυστύχημα. «Μὰ τέλος πάντων ! εἶπαν ὅλοι· δὲν θὰ περάσῃ καὶ μία Κυριακὴ χωρὶς ἐπεισόδιον ; Τί μεγάλη ἀτυχία εἶνε αὐτή ;

— Ναί, εἶπα. Βλέπετε, ὅτι μᾶς πολεμοῦν τὰ σ τ ο ι χ ε ῖ α. Τὴν ἄλλην φορὰν εἴχαμεν τὸ πῦρ, τώρα ἔχομεν τὸν ἀέρα. Ἀλλὰ ἡ σ τ ο ι χ ε ι ώ δ η ς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ μὴ ματαιώσωμεν τὴν Κυριακήν μας. Δόξα σοι ὁ θεός, ἔμειναν ἀρκετὰ γράμματα διὰ νὰ γίνῃ. Παρετήρησα μάλιστα, ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις σώζονται συνήθως τὰ καλλίτερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν δὲν εἶνε, ὅποιος νομίσῃ ὅτι ἀδικεῖται, ἄς τα βάλῃ μὲ τὴν τύχην του, καὶ ἂς ὑπάγῃ νὰ κάμῃ τὰ παράπονά του εἰς τὸν Αἴολον. Ἴσα-ἴσα καὶ τὸ Γραφεῖόν μας εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου εἶνε . . . Ἐν τούτοις νομίζω, ὅτι εἶνε καιρὸς νἀφήσωμεν τὰ ἔ ω λ α, καὶ νἀρχίσωμεν ἢ μᾶλλον νὰ τελειώσωμεν τὴν ἐργασίαν μας

— Τὸ ἐγκρίνω, εἶπεν ἡ Διάπλασις.

— Ἐδιάβασα καὶ ἐχώρισα τὰ γράμματα. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ ἰδοῦμεν μαζὶ τὰ ἀπομένοντα καὶ νὰ κάμωμεν τὴν κρίσιν, ἀφ' οὗ, ἐννοεῖται, τακτοποιήσω πρῶτα τὰς ἀνωμαλίας ποῦ μας ἔπροξένησεν ὁ ἄνεμος.»

Εἶχα ἄδικον λοιπόν, ὅταν εἶπα εἰς τὴν ἀρχήν, ὅτι θὰ σας ὁμιλήσω π ε ρ ὶ ἀ ν έ μ ω ν ;

* * *

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, παρόντων πάντων καὶ πασῶν, ἀναγινώσκονται τώρα αἱ ἐπιστολαί, ποῦ ἔμειναν. Ἡ Ταράτσα, μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ Ἀνανία, ἐγκατελείφθη. . .

Α' Σωρός : καὶ τί μεγάλος, φεῦ! ποῦ ἦτο ! — Εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἂν εἶχαν παιδιὰ ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, θὰ τα ἐδιόρθωναν ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τὸ Τ ί μ ε μ έ λ ε ι, τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ ἐξ ἰδίας πείρας. Ἂν εἶχε παιδιά, θὰ το ἔ μ ε λ ε βέβαια πολὺ διὰ τὴν ἀνατροφήν των, καὶ δι' αὐτὸ θὰ τα ἐνέγραφε συνδρομητὰς εἰς τὴν «Διάπλασιν.» Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει παιδιά, πρὸς τὸ παρὸν ὑποβάλλεται αὐτὸ τὸ ἴδιον «εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν τιμωρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ μόνης κάπως ἐδιορθώθη.» Λοιπόν, τὰ συγχαρητήριά μας.

Ἐκ πείρας ὁμιλεῖ καὶ τὸ Π ῶ ς-τ α-π ε ρ ν ᾷ ς. «Διὰ τῆς Διαπλάσεως, λέγει, διαπλάττεται ἡ καρδία τῶν παιδιῶν, ὅπως ὁ γύψος ἢ ὁ κηρός, ὅταν τύχῃ εἰς χέρια καλοῦ τεχνίτου καὶ χυθῇ εἰς τὸ κ α λ ο ῦ π ι. Ἡ Διάπλασις εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἕνα καλοῦπι φρονιμάδας καὶ ἐπιμελείας διὰ τὰ παιδιά, μία μηχανή, ἡ ὁποία, παράγει— ἀντιήλεκτρισμοῦ, —τάσιν πρὸς εὐταξίαν καὶ χαρακτῆρος εὐθύτητα.» Τολμηραὶ ὀλίγον αἱ παρομοιώσεις τοῦ Π ῶ ς-τ α-π ε ρ-ν ᾷ ς· ἐκφράζουν ὅμως καλὰ τὴν ἰδέαν του.

« Ἐγώ, ἀφίνω καὶ τὸ φαγητόν μου, διὰ νὰ διαβάζω τὴν Διάκλασιν.» (Σελ. 204 στ. α'.)

Ὁ Ζ ε β ὰ ν καὶ ὁ Ἀ γ γ ο υ ρ ο λ ο γ ι ώ τ α τ ο ς μᾶς διηγοῦνται ἀπὸ μίαν ἐκτενῆ ἱστορίαν. Ὁ πρῶτος συνεβουλεύθη ἕνα γέροντα πατέρα· ὁ δεύτερος τὸν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του· καὶ οἱ δύο ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του, ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ καταλληλότερον φάρμακον.

Ἡ Χ ε ι μ ω ν ι ά τ ι κ η Λ ί α κ ά δ α θἄρχιζε τὰ παιδιά της πρῶτα μὲ τὸ καλό, ἔπειτα μὲ τὸ κακό, ὅπως ἡ

«Πιπέρι εἰς τὸ στόμα καὶ ἄγιος ὁ Θεός.» (Σελ. 204, στ. α')

γρηᾶ μὲ τὸ καλάμι ἐδιόρθωσε τὸν ἔγγονό της: ξύλο, νηστεία, πιπέρι εἰς τὸ στόμα καὶ ἅγιος ὁ Θεός!.. Αὐτὸ ὅμως, ἂν δὲν εἶχε τὴν «Διάπλασιν»· διότι θἀπέφευγεν εὐκολώτατα τὰ βάρβαρα καὶ τὰ βίαια μέτρα, καὶ τὰ παιδιά της θὰ ἐδιορθόνοντο χωρὶς νὰ κοπιάσῃ αὐτή, ἂν μόνον τὰ ἐνέγραφεν εἰς τὴν «Διάπλασιν.» Τὸ ὁποῖον καὶ θὰ κάμῃ βέβαια... ἀλλὰ ζῆσε, Μαῦρέ μου, τὰ φᾶς τριφύλλι!

Μίαν ἡμέραν ἡ Δροσοστῆς Τροιζηνίας ἔκαμε κάποιαν ἀταξίαν. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπέπληξε δυνατὰ καὶ της εἶπεν: «Εἶνε περιττὸν νὰ εἶσαι συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, ἀφ' οὗ δὲν συμμορφώνεσαι μὲ αὐτήν.» Αὐτὸ τῆς ἔκαμε πολὺ μεγάλην ἐντύκωσιν, καὶ ἀπὸ τότε εἶνε προσεκτική, ὥστε νὰ μὴ δυσαρεστῇ τὴν μητέρα της καὶ νὰ μὴν ἐπιπλήττεται τόσον σκληρά. Ἔ, λοιπὸν αὐτὸ θὰ ἔκαμνε καὶ διὰ τὰ παιδιά της.

Τὴν ἀνωτέρω διήγησιν συμπληρόνει ἡ Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, ἡ ὁποία, ἂν εἶχε ἄτακτα καὶ ἀμελῆ παιδιά, θά τους ἔλεγεν: «Ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ εἶσθε τέτοια, δὲν θά σας ἀφήσω νὰ ξαναδιαβάσετε Διάπλασιν!» Καὶ ἡ φίλη μας ἐπιλέγει: «Εἶμαι βεβαιοτάτη, ὅτι ἤθελον ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ μου ἂν ἡ Διάπλασις τοῖς ἦτο τόσον προσφιλής, ὅσον εἶνε καὶ εἰς ἐμέ.» Ἀκοῦς ἐκεῖ! Δὲν εἴδατε, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἐφαρμόζουν κάποτε τὴν ἰδίαν τιμωρίαν;

«Καὶ ὅμως ἰδέτε τὸν γέροντα ξυλοκόπον.» (Σελ. 205. στήλ. 6')

Διὰ τῆς Διαπλάσεως θὰ ἔκαμναν τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν των καὶ οἱ ἑξῆς: ἡ Μαρία Α. Μπαρμπαρέσου (ἡ ὁποία εἶδε μίαν ἡμέραν κάτι παιδιὰ νὰ πειράζουν ἕνα δυστυχῆ γέροντα, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θα ἔκαμναν βέβαια ἂν ἦσαν ἀναγνῶσταί μας·) ἡ Ἑτοιμόρροπος Οἰκία (ἡ ὁποία φρονεῖ, ὅτι καὶ νὰ θέλῃς, ἡ Διάπλασις δὲν σου ἀφίνει καιρὸν νὰ κάμνῃς ἀταξίες·) ὁ Ρὰς Ἀλούλας (ὁ ὁποῖος κάθε ἄλλο φάρμακον τὸ εὑρίσκει περιττὸν·) ἡ Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν (ἡ ὁποία γνωρίζει πολλὰ παιδιὰ νὰ καυχῶνται ὅτι ἐδιορθώθησαν διὰ τῆς Διαπλάσεως — ἂν καὶ ἡ Διάπλασις πρέπει νὰ καυχᾶται περισσότερον)· ἡ Μαστίχα τῆς Χίου (ἀφ' οὗ ἐγώ, λέγει, ἀφίνω καὶ τὸ φαγητόν μου, διὰ νὰ διαβάζω τὴν Διάπλασιν, πιστεύω ὅτι καὶ τὰ παιδιά μου θἀφήσουν τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀμέλειαν...) ἡ Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα (τῆς ὁποίας ὄχι μόνον τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγόνια θὰ εἶνε συνδρομηταί μας καὶ φίλοι μας... ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς!) ὁ Ζοφερὸς Μεσαίων, λακωνικώτατος, ὁ Φιλάμμων, καὶ ἄλλοι πολλοί, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς καὶ τοὺς ὁποίους... ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὴν εὐφροσύνην τοῦ σπιτικοῦ, ἀκούοντος τὰ κολακευτικὰ αὐτὰ γράμματα... Ὅλοι ἐφανταζόμεθα τὴν χρυσῆν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συνδρομηταί μας θὰ ἐπληθύνοντο ὡς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ὡς οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης... Ὅλοι ὠνειρευόμεθα τὸ μέγα καὶ φυσικὸν αὐτὸ ξεσπάθωμα, ὅταν οἱ τωρινοὶ συνδρομηταί μας, μεγάλοι πλέον, θὰ ἐνέγραφον τὰ παιδιά των καὶ τὰ ἐγγόνια των· καὶ ἐβλέπαμεν τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα τῆς τελειοποιήσεως τοῦ φύλλου λυμένον ὁριστικῶς, καὶ μας ἐφαίνετο ἡ Διάπλασις ὡς ἓν ρῆμα παράδοξον καὶ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον θὰ ἐδέχετο καὶ αὔξησιν μαζὶ καὶ ἀναδιπλασιασμόν...

Ἀλλὰ μᾶς ἐγεννήθη καὶ μία ὀδυνηρὰ ἀπορία, ὄχι διὰ τὸ μέλλον πλέον, ἀλλὰ διὰ τὸ παρόν:

— Ἀρά γε, εἶπεν ἡ Διάπλασις, ὅλοι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ φίλοι μας εἶνε εἰλικρινεῖς; Ὅλοι μὲ ἀγαποῦν τόσον πολὺ πραγματικῶς; Ἡ μήπως, μερικοὶ τοὐλάχιστον, ἠθέλησαν νὰ με κολακεύσουν, μόνον διότι ἐνόμισαν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν τὸ Βραβεῖον; Δὲν ἠξεύρω... ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχή τους! Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μικροὶ κόλακες εἰς τὸν κόσμον! Πόσους δὲν εἶδα εἰς τὸν εἰκοσαετῆ μου βίον!.. Ἀλλ' ἄς τα ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ πιστεύω, ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε εἰλικρινεῖς. Ἂν δὲν εἶνε, τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτούς.

Τὴν ἐλαφρὰν μελαγχολίαν, ἡ ὁποία διεχύθη μὲ τοὺς λόγους τούτους, διεσκέδασεν ἀμέσως ἡ εἴσοδος τῆς κυρὰ Μάρθας. Ἡ καλὴ οἰκονόμος ἔσειε θριαμβευτικῶς ἕνα χαρτί, καὶ ἐφώναζε:

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο!

— Γράμμα; ἠρώτησεν ἡ Ἐλπίς.

— Ναί, τὸ ηὗρα 'στὴ σκάλα τῆς ταράτσας, καὶ το ἔσωσα.

— Φέρ' το ἐδῶ! εἶπα καὶ το ἥρπασα. Εἶνε, βλέπω, ἡ ἀπάντησις Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἴσα-ἴσα ἀπὸ τὸν σωρὸν ποῦ θὰ διαβάσωμεν τώρα... Τί καλά!

Β'. Σωρός. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς πολὺ μεγάλος, ἀλλὰ ἰδέτε πόσος ἔμεινε! Τὸν ἀποτελοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς τῆς Διαπλάσεως, παραδέχονται καὶ ἄλλα μέσα διορθώσεως καὶ σωτηρίας. Νὰ π. χ. Θεοδόσιος ὁ Μέγας παραδέχεται τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Διάπλασιν. — Ἡ Ναΐς, (ἡ ὁποία παρ'ὀλίγον νὰ παντήσῃ «ἀπευθυντέον πρὸς τὰς μητέρας») καὶ ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι τὸ ξύλον μόνον διὰ τὰ γαϊδούρια εἶνε,) εἰς τὸ τέλος παραδέχεται τὴν ὑπομονήν, τὸ καλὸν παράδειγμα, τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὴν Διάπλασιν. — Ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις θὰ ἔδαζε τὰ παιδιά της ἐσωτερικὰ εἰς ἓν καλὸν Ἐκπαιδευτήριον· ἀλλ' ἂν δὲν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα, διὰ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τόσα ἔξοδα, τότε θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν Διάπλασιν, (διότι ποτέ της δὲν ἤκουσε συνδρομητὴν τῆς Διαπλάσεως, ποῦ νὰ εἶνε ἄτακτος καὶ ἀμελής.) Αὐτὸ ἐννοεῖται!.. — Ἡ Ἠλιόλουστος Πρωΐα, ἀφ' οὗ θὰ τα ἐνέγραφεν εἰς τὴν Διάπλασιν, θὰ τα ἔκλειεν ὡρισμένως εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Αὐκειον τοῦ κ. Α. Βλάχου. «Εὐτυχῶς, — ἐπιλέγει, — ἡ κόρη μου, δηλαδὴ ἡ κούκλα μου, εἶνε φρονιμωτάτη, καὶ ἑπομένως δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ προστρέξω εἰς τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω σᾶς γράφω.» — Ὁ Ἀτυχὴς διὰ νουθεσιῶν ἢ παραδειγμάτων, θὰ καθίστα εἰς τὰ τέκνα του «ὁρατὸν οὕτως εἰπεῖν τὸ μέλλον τῶν κακῶν καὶ ἀμελῶν» καὶ θὰ προσεπάθει νὰ ἐξεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν των. Εἰς τὸ τέλος ὅμως θὰ κατέφευγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Διάπλασιν. — Νηστεία, αὐστηρὸς περιορισμός, Διάπλασις· ἰδοὺ ἐν συντόμῳ τὸ πρόγραμμα τοῦ Μικροῦ Πιανίστα, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θὰ γίνῃ αὐστηρότατος πατήρ. — Τὸ Ἀντίο Μαστέλλο θὰ τα ἐνουθετοῦσε καὶ θὰ τα ἐσυμβούλευε μὲ διαλόγους, ὡς ἄλλος Σωκράτης· κάπου-κάπου θὰ τα ἐξυλοφόρτονε, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν παθαίνει αὐτός, — καὶ θὰ τα ἔγραφεν εἰς τὴν Διάπλασιν «διὰ νὰ φανοῦν ἄξιοι τῶν λοιπῶν συνδρομητῶν μας.» — Ἡ Τελευταία Χελιδὼν θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διορθώσῃ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ παιδιά της, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰ μικρότερα. Ἀλλὰ πῶς; Πρῶτον μὲ τὸ καλόν, μὲ τὴν γλυκύτητα, μὲ τὴν Διάπλασιν. Ἂν ὅμως ἡ κακία του ἐπέμενε, τότε θὰ ἐγύριζε τὸ φύλλον. Θὰ μετεχειρίζετο λοιπὸν βίαν, αὐστηρότητα, ἀπειλάς, τιμωρίας, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ κλείσιμον εἰς Ἐκπαιδευτήριον.

Μᾶς ἤρεσεν ἡ τάξις καὶ ἡ χάρις, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Τελευταία Χελιδὼν ἐκθέτει τὰς ἰδέας της. Ἡ ἐπιστολή της διακρίνεται ἀπὸ ὅλας αὐτοῦ τοῦ σωροῦ, καὶ μόνην ἐφάμιλλον ἔχει τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δάφνης. Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει:

«Θὰ τα ἔβαζεν εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὰ χέρια των ἐπάνω.» (Σελ. 206. στ. α'.)

«Νὰ σε διαβεβαιώσω, ἀγαπητή μου Διάπλασις, ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον ὅπως διορθώσουν οἱ γονεῖς τὰ ἄτακτα καὶ ἀμελῆ τέκνα των, θὰ ἦτο νὰ τα ἐγγράψουν συνδρομητάς σου, εἶνε φιλοφρόνησις, τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως εἶσαι ἀξία καὶ ἡ ὁποία ἐνέχει πολλὴν ἀλήθειαν. διότι σύ, φιλτάτη μου, παρέχεις πάντα τὰ μέσα "δι' ὧν ἀνυψοῦνται οἱ ἀναγινώσκοντές σε εἰς βαθμίδα ἀνωτέραν ἐκείνης, εἰς ἣν εὑρίσκοντο, διότι κατορθόνεις νὰ μεγαλύνῃς τὸ φρόνημά των καὶ νὰ τους κάμνῃς νὰ σκέπτωνται ὑψηλότερα.» Καὶ μὲ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ἐφόδιον, ἡ Δάφνη θὰ ἐπρόβαινεν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων της, σπουδάζουσα τὸν χαρακτῆρά των, συμβουλεύουσα, νουθετοῦσα, προβάλλουσα παραδείγματα, τιμωροῦσα κάποτε, — ἀλλὰ ποτὲ διὰ τῆς ράβδου, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἀναξίαν ἐλευθέρων ἀνθρώπων, — καὶ ἐπιτέλους στεροῦσα αὐτὰ τῆς Διαπλάσεως, «διότι αὐτὴ εἶνε ἡμεγαλητέρα τιμωρία, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς ἄτακτα καὶ ἀμελῆ παιδία.» Τὰ εἴπαμεν!

*
* *

Γ'. Σωρός.

Εἰς τὸν σωρὸν αὐτὸν ἔχουν καταταχθῆ αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λέγουν περίπου ὅσα καὶ οἱ προηγούμενοι, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι δὲν ἀναφέρουν τὴν Διάπλασιν. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον αὐτοὶ θὰ διορθώσουν τὰ τέκνα των μὲ τὸ καλόν, μὲ τὰς συμβουλάς, μὲ τὰ παραδείγματα· μολονότι μερικοὶ παραδέχονται καὶ τὰς τιμωρίας, ξύλον κάπου-κάπου, κλείσιμον εἰς Σχολεῖον, κτλ. κτλ. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τους ἴδωμεν ἕνα-ἕνα — τοὐλάχιστον ὅσους δὲν ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος.

Ἰδοὺ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους (καὶ φυσικὰ ὡς ἀρχιναύαρχος, ἔχει μέγα ἀξίωμα): «Τὰ ἀμελῆ καὶ ἄτακτα παιδία πρέπει νὰ διορθόνωνται διὰ καλοῦ καὶ μειλιχίου τρόπου. Ὅ,τι κατορθόνει ὁ καλὸς τρόπος, δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ δι' οἱουδήποτε ἄλλου μέσου.»

Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πόντου θὰ ἐξήγειρε καταλλήλως τὴν φιλοτιμίαν τῶν τέκνων του, ὥστε νὰ τα κάμῃ νὰ γαπῶσι μόνα των τὴν τάξιν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, πρῶτον δὲ καὶ κύριον θὰ τα ἐδιόρθωνε «διὰ τοῦ ἰδίου του παραδείγματος, τακτικῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐνασχολούμενος εἰς τὰ καθήκοντά του, ὥστε εἰς ὅλον του τὸν βίον τὰ τέκνα του νὰ τον ἔχουν ἐμπρός των ὡς κάτοπτρον.» Πολὺ ὡραία ἰδέα! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναθρέψῃ κανεὶς τὰ παιδιά του καλά, χωρὶς αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ εἶνε καλός; Δέν θα ὁμοιάζῃ τὴν καβουρομάναν τοῦ Αἰσώπου, ποῦ ἤθελε νὰ μάθῃ τὰ παιδιά της νὰ περπατοῦν ἴσια; Γνωρίζετε βέβαια τὸν μῦθον αὐτόν...

«Θὰ ἐπαρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ με ὁδηγήσῃ νὰ τανα-θρέψω μὲ γλυκύτητα, μὲ καλοσύνην, μὲ ὑπομονήν, μὲ δικαιοσύνην καὶ μὲ σταθερότητα.» Ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ τὸ Γλυκὸ Φιλάκι, δικαιολογοῦν τὸ ψευδώνυμόν του.

Τώρα ἑτοιμασθῆτε νὰκούσετε μίαν δημηγορίαν. Ἕνας ἀμούστακος πατέρας ὁμιλεῖ πρὸς τὰ ἀγέννητα τέκνα του. Εἶνε ὁ φίλος μας Κεραυνός, ὁ πάντοτε ρητορικὸς καὶ εὔγλωττος. «Τέκνα μου! μὲ λυπεῖ μεγάλως ἡ πρὸς τὰ μαθήματα ἀμέλειά σας καὶ ἡ ὀκνηρία σας, τὸ ἔκρυθμον ἐν γένει καὶ δυσάρεστον τῆς διαγωγῆς σας! Ἀμελεῖτε τὰ μαθήματά σας, φρονοῦντες — (ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ τέκνα τοῦ Κεραυνοῦ θὰ εἶνε ὅλα ἀγόρια) — ὅτι οὐδαμῶς, οὐδέποτε ἡ μάθησις καὶ αἱ γνώσεις θά σας χρησιμεύσουν. Καὶ ὅμως ἰδέτε τὸν γέροντα ξυλοκόπον.....» Ἀλλὰ ἂς σταθῶμεν ἕως ἐδῶ, διότι ποῦ τόπος διὰ τρισέλιδον δημηγορίαν! Καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμά της, αὐτὸ θὰ το μάθωμεν πλέον ἀπὸ τὴν διαγωγήν, ποῦ θὰ δείξουν τὰ Κεραυνόπουλα. Ὥστε ἔχομεν καιρόν...

Μὲ νουθεσίας θὰ ἐδιόρθονε τἀμελῆ καὶ ἄτακτα τέκνα του καὶ ὁ Πατραϊκὸς Κόλπος, ὁ ὁποῖος πρὸς τὸ παρὸν φροντίζει νὰ μὴ εἶνε τοιοῦτος. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ φέρῃ εἰς δύσκολον θέσιν τὴν μαμμᾶ του, «τῆς ὁποίας οἱ κόποι δι' αὐτὸν καὶ διὰ τἀδέλφια του δὲν μετροῦνται, καὶ τῆς ὁποίας ἡ χαρά, ὅταν βλέπῃ τὰ παιδιά της φρόνιμα, εἶνε ἄπειρος.»

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Δημητρίου Π. Δρίβα εἶνε διπλῆ: πεζὴ καὶ ἔμμετρος. Ἀρχίζει μὲ τὸν Ἄγγλον σοφὸν — ποῖος νὰ εἶνε; — ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἡ παιδικὴ ψυχὴ ὁμοιάζει μὲ τὸ νέον ἀγγεῖον, «τὸ ὁποῖον διὰ πολὺν καιρὸν διατηρεῖ τὴν ὀσμὴν τοῦ πρώτου ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἐντός του», καὶ καταλήγει μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ:

ὅστις, δὲν νὰ ἀπειθήσῃ εἰς τὸν γέροντα πατέρα
ἐκατήντησε νὰ τρώγῃ κουντουρούδια νύχτα-μέρα.

Τὰ δὲ παιδιά του θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τα διορθώσῃ μὲ γνωμικά, μὲ παραδείγματα, μὲ ἠθικὰ ἀναγνώσματα κτλ.κτλ. χωρὶς ποτε νὰ τα τιμωρήσῃ.

«Νὰ ἰδῆτε τὴν Κιτρινούλαν, τί ἀστεία ποῦ καμαρόνει.» (Σελ. 206, στ. 6'.)

Ὁ Μυλόρδος θὰ τοις ἐξήγειρε τὴν φιλοτιμίαν. — Ἡ Τανάγραία Κόρη θὰ ἔφθινεν εἰς τὸ «ποθούμενον» διὰ τῆς ἀναγνώσεως, ἀπασχολοῦσα αὐτὰ εἰς πράγματα εὐχάριστα καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀνάπτυξίν των (ἀναφέρει δὲ παρεκβατικῶς καὶ τὴν Διάπλασιν.) — Ἡ Ἐλαφροστῶν Δασῶν θὰ κατώρθονε νὰ ἐπιβάλλεται μόνον διὰ τοῦ βλέμματος εἰς τὰ παιδιά της· ἂν ἦσαν δὲ ἀδιόρθωτα, θὰ τα ἔκλειεν εἰς ἐκπαιδευτήριον, μακρὰν τῆς πατρίδος των καὶ τῶν συγγενῶν των· ἐξορία! — Ἡ Ἀγρία Ἀγκινάρα θὰ προσεπάθει νὰ τους εὕρῃ φίλους ἐπιμελεῖς καὶ φρονίμους, ἔχουσα ὑπ' ὄψει της τὸ γνωμικόν:

Πές μου ποίους φίλους ἔχεις,
Νὰ σου 'πῶ ποιό δρόμο τρέχεις.

Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Νάνων, ὁ ὁποῖος θἀνέτρεφε τὰ τέκνα του «μετὰ μεγίστης σοβαρότητος καὶ ἀρίστων παραδειγμάτων». — Ἡ Τσούχτρα μόνον

διὰ τὰ παιδιά της δὲν θὰ εἶνε τσούχτρα· δηλαδὴ δὲν θὰ μεταχειρίζεται ποτὲ τὸ ξύλον, παρὰ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἂν θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ θηρία ἀνήμερα· ἄλλως θὰ τὰ νικήσῃ μὲ τὸ καλόν, ὅπως ἀνατρέφεται καὶ αὐτή. — Τὰ ἴδια ἤπια μέτρα θὰ μετεχειρίζετο καὶ ἡ Ἀνακατοσούρα· ἀλλ' ἔχει νὰ προσθέσῃ καὶ τοῦτο: Ὅτι οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ δεικνύουν ὑπερβολικῶς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔχουν πρὸς τὰ τέκνα των, οὕτως ὥστε τὸ παιδὶ νὰ γαπᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ σέβεται καὶ νὰ φοβῆται συνάμα τοὺς γονεῖς του. — Ἡ Νύμφη Καλυψώ, ἂν δὲν ἤκουαν τὰς νουθεσίας της, τότε θὰ τα ἔβαζεν εἰς τὴν γωνίαν μὲ τὰ χέρια των ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ θὰ τα ἔκλειεν εἰς τὸ Σχολεῖον, νὰ μὴ βλέπουν τὴν μητέρα των διὰ πολὺν καιρόν. — Τὰ ἴδια καὶ ὁ Κόδρος, ἀλλὰ λέγει, κάπου-κάπου καὶ καμμιὰ ξυλιὰ δὲν εἶνε ἄσχημη, διότι «ὁ μὴ δαρεὶς, ἄνθρωπος οὐ γίγνεται.» — Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ Δεσποινὶς Λῆ-Χούγκ-Τσάγκ, ἡ ὁποία θὰ συνεβούλευε τὰ παιδιά της ἐν μέτρῳ, διότι «μὲ τάς πολλὰς συμβουλὰς θὰ τα ἔκαμνε σχολαστικά.» — Τὸ Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ θὰ μετεχειρίζετο ἓν πρόγραμμα διορθώσεως, κοινὸν μὲ τοὺς ἀνωτέρω, ἂν ὅμως ἀπετύγχανε, τότε «θὰ ἠκολούθει τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐδιόρθωσε καὶ τὸ διορθόνει ὁ πατήρ του.» Ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος δὲν μας λέγει, καὶ ἠθέλαμεν νὰ τὸν μάθωμεν, διότι τὸ Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ εἶνε πολὺ καλὸ παιδί. — Καὶ τέλος πάντων, γνώμας ὁμοίας μεταξύ των ἐπάνω-κάτω, χωρὶς τίποτε ἰδιαίτερον, ἔχουν ἀκόμη: ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων (μ' ἕνα εὔμορφον πρόλογον) ὁ Νέος Ἡρακλῆς (ὁ ὁποῖος ἀποδίδει ὅλα τὰ κακὰ τῶν παιδιῶν εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν γονέων, καὶ ὑπόσχεται ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε ἀδιάφορος) ὁ Φίλανθος (διὰ τοῦ Εὐαγγελίου) ὁ Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης (ὁ ὁποῖος θαπηύθυνε πρὸς τὰ τέκνα του τὰς ἐξόχους συμβουλὰς τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Δὲ Ἀμίτσις, τὰς ὁποίας εἶδε κάποτε εἰς τὴν Διάπλασιν) ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, ὁ Λ. Γ. Εὐστρατιάδης, ὁ Β. Φωτήλας, ὁ Τρεχαγουρευόπουλος, ὁ Ἡλίας Γ. Σούκας, ἡ Νεαρὰ Φιλόσοφος, ὁ Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, ἡ Ἥμερος Περιστερά, — καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἐξηνεμώθησαν . . .

Καὶ ἐδῶ ἐσταθήκαμεν ὀλίγον, διὰ νὰ κρίνωμεν τὰς μέχρι τοῦδε ἀπαντήσεις. Πολλαὶ ἀπὸ αὐτάς, πάρα πολλαὶ μάλιστα, ἦσαν ἀρκετὰ καλογραμμέναι, μὲ κομψότητα, μὲ ἀφέλειαν καὶ μὲ χάριν. Ἀλλά, ὅπως παρετήρησεν ἡ κυρία Διάπλασις, ἐστεροῦντο προτυπίας. Ἔλεγαν δηλαδὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον κοινὰ καὶ συνειθισμένα πράγματα, χωρὶς τίποτε ἰδιαίτερον. Ἀπόδειξις, ὅτι καὶ μεταξύ των ὡμοίαζον τόσον πολύ, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἡ μία ἦτο ἀντιγραφὴ τῆς ἄλλης. Καὶ εἴδατε πλέον πόσοι εἶπαν διὰ τὴν Διάπλασιν, πόσοι διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, πόσοι διὰ τὴν νουθεσίαν, τὰς συμβουλάς, τὰ παραδείγματα, κτλ. Περισσότεραι ἀπὸ 200 ἐπιστολαί, ἦσαν χυμέναι εἰς τέσσαρα μόνον ἢ πέντε καλούπια! Μὲ ἄλλους λόγους αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν εἶχαν τὸ μεγάλον προτέρημα, τὸ ὁποῖον, καθὼς θὰ ἴδωμεν, ἔχουν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ τελευταίου σωροῦ.

Δ' Σωρός.

* * *

Καθένας ἀπὸ τὰς γράψαντας τὰς ἐπιστολὰς αὐτάς, εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὑπερήφανος:

Ἐγὼ βαδίζω μόνος μου καὶ ὄχι μὲ τὸ πλῆθος!

Αἱ ἀπαντήσεις των, καλαὶ ἢ κακαί, ἐπιτυχεῖς ἢ ἀνεπιτυχεῖς, σοβαραὶ ἢ εὐτράπελοι, ἔχουν κάτι τι τὸ ἰδιαίτερον καὶ ξεχωριστόν· καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἤδη ἓν μεγάλον προτέρημα. Δὲν ὁμοιάζουν μεταξύ των. Ὅ,τι λέγῃ καθεμία, δὲν θὰ το εὕρωμεν εἰς ἄλλην. Εἶνε ὁ σωρὸς τῶν πρωτοτύπων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ πρωτοτυπία εἶνε κάτι τι σπάνιον, ὅπως τὸ νερὸν τώρα τὸ καλοκαίρι εἰς τὰς Ἀθήνας, — νὰ ποῦ ὡμίλησα τελοσκάντων καὶ περὶ ὑβάτων! — ὁ σωρὸς αὐτός, μολονότι τὸν ἐσεβάσθη ὁ ἄνεμος, εἶνε ὁ μικρότερος.

Νὰ πρῶτα-πρῶτα ἡ ἐκτενὴς καὶ σοβαρὰ ἀπάντησις τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνιδος. «Ἂν εἴχατε ἄτακτα καὶ ἀμελῆ παιδία. . . .» Μπᾶ! καὶ διατί νὰ ἔχωμεν; ἐρωτᾷ ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις. Εἶνε τάχα καμμία ἀνάγκη; Ἀντὶ νὰ διορθώσωμεν τὸ κακόν, δὲν ἀρκεῖ νὰ το προλάβωμεν; Καὶ ἐξετάζει μὲ ποῖον τρόπον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ἔχῃ παιδία ἀμελῆ καὶ ἄτακτα, ἀλλὰ μόνον ἐπιμελῆ καὶ φρόνιμα. Κατὰ τὴν φίλην μας αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ κανεὶς εἰς τὰ παιδιά του ἐνωρὶς τὴν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν ἀγάπην, νὰ τα συνειθίσῃ νὰ λέγουν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἐκτὸς τούτου νὰ τα συνειθίσῃ νὰγαποῦν ἴσα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν Μητέρα των. Τότε κανεὶς φόβος. Ἔκομε μίαν ἀταξίαν τὸ παιδί; Ἀμέσως θὰ το εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα του, διότι ἐσυνείθισε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ μὴ κρύπτῃ τίποτε. Ἡ μητέρα του τότε θὰ λυπηθῇ· θὰ λυπηθῇ ὅμως καὶ τὸ παιδί, διότι ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του καὶ δὲν θέλει νὰ την βλέπῃ λυπημένην. Ἄρα θὰ εἶνε πάντοτε ἐπιμελὲς καὶ φρόνιμον — ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Ὁ συλλογισμὸς εἶνε αὐστηρός. Πραγματικῶς, παιδίον τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ ἰσάκις τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Μητέρα του, δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ κακόν. Ναί· ἀλλὰ εἶνε εὔκολον νὰ ἐμπνευσθῇ ἡ διπλῆ αὐτὴ ἀγάπη; Αὐτὸ πλέον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τὴν μέθοδον τῆς μητρός. «Πρέπει νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἰδία τόσον τελεία, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὸ παιδί της.» Καὶ εἰς τοῦτο καταγίνεται τώρα ὁλονὲν ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις. . .

«Ἕνα πιάτο κρέμα ζεστή.» (Σελ. 207, στήλ. α')

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Καλῆς Ὀρέξεως. Ἡ εὐφυὴς αὐτὴ μικρὰ μᾶς παρουσιάζεται ὡς πτηνοτρόφος. «Εἶμαι ἥσυχη, λέγει, φθάνει νὰ ἠμπορέσω νὰναθρέψω καὶ τὰ παιδιά μου, ὅπως ἀνέθρεψα καὶ τὰ τέσσαρα καναρινάκια μου, τὰ ὁποῖα εἶνε φαινόμενα ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας.» Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ κάμνουν χωρὶς ἀντιλογίαν ὅ,τι τὰ διατάζῃ: «Κάμνουν τὸν πεθαμένον — ἐξακολουθεῖ ἡ Καλὴ Ὄρεξις· — τρώγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ κοιμοῦνται εἰς τὰ μικρὰ κρεβατάκια, ποῦ εἶχα ἄλλοτε τὶς κοῦκλές μου. Νὰ ἰδῆτε μάλιστα τὴν Κιτρινούλαν, τί ἀστεία ποῦ καμαρόνει, ὅταν τῆς φορῶ μία τραχηλιὰ δαντελένια καὶ την βάζω νὰ σταθῇ ἐπάνω 'στὸ δάκτυλό μου.» Θαυμάσια πραγματικῶς τὰ πουλάκια τῆς Καλῆς Ὀρέξεως, καὶ εὔχομαι τέτοια νὰ γίνουν καὶ τὰ παιδάκια της!

Ἰδοὺ ἡ ἀφελὴς καὶ ὡραία ἐπιστολὴ τῆς Τύρινθος, χωρὶς σχόλια:

«Ἂν εἶχα τὴν ἀτυχίαν, ἀγαπημένη μου Διάπλασις, νὰ ἔχω ἄτακτα παιδιά, θὰ προσπαθοῦσα νὰ γίνω ὑπομονετικὴ καὶ καλὴ ὅσον τὸ δυνατόν, ὥς που νὰ νικήσῃ ἡ καλωσύνη, νὰ τα κάμῃ νὰ μάγαπήσουν πολύ. Ὅταν τὸ κατώρθωνα αὐτό, θαρρῶ, τὸ μεγαλήτερο βῆμα θὰ εἶχε γίνῃ πλέον, γιατὶ τότε θὰ αἰσθάνοντο πόσο μὲ στενοχωροῦν ἡ ἀταξίες τους, καὶ ἡ ἀρχὴ θὰ ἦσαν πρὸς χάριν μου φρόνιμα. Ὕστερα ὅμως, μὲ καλὲς συμβουλές, μὲ ὡραῖα παραδείγματα, μὲ διδακτικὰ βιβλία — σὰν τὸν «Πρόαντα» ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μας ἐκδώσῃς, — γρήγορα θὰ τα ἔπειθα 'στὸ ὀρθό, νὰ το κάμνουν πλέον **ὄχι γιὰ μένα, ἀλλὰ γιατὶ εἶνε καλό**»

«Θὰ ἔστελλε τὰ ἄτακτα παιδιά της εἰς τὴν Ἀφρικήν, νὰ τα φάγουν οἱ ἀνθρωποφάγοι.» (Σελ. 207, στήλ. β'.)

Τὸ Παιδὶ τοῦ Λαοῦ θὰ ἐδιόρθονε τὰ παιδιά του μὲ . . . ρωσσικὲς καραμέλες· (μάλιστα, δὲν εἶνε τυπογραφικὸν λάθος: μὲ κα-ρα-μέ-λες . . .) Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ ἡ Παπαροῦνα τοῦ Τσομαγιοῦ παραδέχεται τὸ ἴδιον σύστημα ἀνατροφῆς, διὰ γλυκισμάτων: Πρώτη ἀταξία; Μία καραμέλα. Δευτέρα ἀταξία; Ἕνα συριανὸ λουκούμι. Τρίτη ἀταξία; Ἕνα πιάτο κρέμα ζεστή. . . «Καὶ ὅταν θὰ ἐκατανοοῦσαν πλέον ἀνυπόφορα — ἐπιλέγει, — θὰ τους ἔδιδα ἀπὸ ἕνα πιατάκι μέλι.» Ἀ, καμμία ἀπάντησις δὲν μας ἔκαμε νὰ γελάσωμεν τόσον. Δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ τόσον γλυκεῖα ἀνατροφή!

Ἀλλὰ τί σοβαρὸς ποῦ εἶνε ὁ Πεινασμένος Λύκος! Ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ χέρι. «Συγχώρει τὸν πταίσαντα εἰς σέ, ὄχι ἑπτὰ φορές, ἀλλὰ ἑκατονταπλασίας ἑπτά, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Συμφώνως λοιπὸν μὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἂν εἶχα παιδιὰ ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, θὰ τα ἐδιόρθωνα οὐχὶ τιμωρῶν αὐτά, ἀλλὰ συγχωρῶν. Διὰ τῆς συγχωρήσεως!»

Ἀλλὰ ποῦ τάκούει αὐτὰ ὁ Τυδεύς! Τιμωρία καὶ πάλιν τιμωρία. Μήπως τὸ ξύλον δὲν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν Παράδεισον; Θὰ ἔπερνε λοιπὸν ἕναν ὑπηρέτην ἄγριον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἔκαμνεν ἄλλην δουλειὰν παρὰ νὰ διορθώνῃ τὰ παιδιά του. «Μὲ τὸ παραμικρὸν οἱ ἔνοχοι εἰς τὴ γραμμή. . . καὶ γκάπ! γκούκ! τσάαφ! τσούφ! καθένας μὲ τὴ σειρά του. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Διόρθωμα δὲν θὰ σπῇ ξύλο; Ὅταν λέγωμεν ς' ἕνα: Στάσου νὰ σὲ διορθώσω! τί ἄλλο ἐννοοῦμεν; Ἔτσι λοιπὸν θὰ ἐδιόρθονα κ' ἐγὼ τὰ παιδιά μου.» — Ὡραία μέθοδος μὰ τὴν ἀλήθειαν! τὴν συνιστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ Τυδέως, . . . ἂν το ἀξίζῃ, ἐννοεῖται!

Ἀλλὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή, γιατὶ αὐτοὶ οἱ μικροὶ εἶνε ἀμελίκτοι καὶ ἐφευρετικώτατοι εἰς τὰς τιμωρίας των. Ἂν τὸ Πτηνοτρόφιον Ἐρήμου, ἀφ' οὗ μετήρχετο ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, θὰ ἐσταύρωνε τὰ χέρια — δηλαδὴ τὰς πτέρυγας — ἀπελπισμένον, διότι «φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον» . . . ἡ Εὔδρομος Οἰκία ὅμως δὲν θὰ τα ἔχανεν ἔτσι εὔκολα, ἀλλὰ θὰ ἔστελλε τὰ ἄτακτα παιδιά της εἰς τὴν Ἀφρικήν, νὰ τα φάγουν οἱ μαῦροι ἀνθρωποφάγοι. (Τοὐλάχιστον θὰ τα ἐφοβέριζε μὲ τὸ τρομερὸν αὐτὸ ταξεῖδι· ἀλλὰ ὅλαι αἱ ἀπειλαὶ δὲν ἐκτελοῦνται . . .)

Ὁ Ἱππότης Γουλιέλμος πάλιν θὰ συνενοεῖτο μὲ τὸν διδάσκαλον, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων, ἀφ' οὗ οἱ καλοὶ θὰ ἔπερναν τὰ βραβεῖά των, θὰ προσεκαλεῖτο καὶ ὁ υἱός του διὰ νὰκούσῃ αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς λόγους ἀπὸ τὸν διδάσκαλον: «Καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὑπῆρξες ἀμελὴς καὶ ἄτακτος. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ βραβεῖον τῆς ἀμελείας καὶ ἀταξίας σου!» Καὶ ἀμέσως θὰ του ἐφοροῦσεν ἕνα χάρτινον σκοῦφον, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν **ΑΤΑΚΤΟΣ-ΑΜΕΛΗΣ**, καὶ δὲν θὰ τού τον ἔβγαζε, παρὰ ἀφ' οὗ τὸν ἔβλεπεν ἔτσι ὅλον τὸ πλῆθος. Σκληρότατον! . . .

Τὸ Σπίρτο Μονάχο καὶ αὐτὸ μὲ τιμωρίας θὰ ἐδιόρθονε τὰ παιδιά του, διότι, λέγει, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε... Τίμωρίαι. . . Παραδέχεται ἕνα σύστημα τιμωρίας «ἀμέσου καὶ ἐπὶ τόπου». Ἐνθυμεῖται, ὅτι μίαν φορὰν εἰς τὸ τραπέζι ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τοῦ δώσουν σέλτς, τὸ ὁποῖον μόνον ἡ μητέρα του ἔπερνε, διότι ὑπέφερεν ἀπὸ τὸ στομάχι της.

— Τὸ σέλτς δὲν εἶνε διὰ τὰ παιδιά.
— Θέλω!
— Θὰ σε βλάψῃ
— Θέλω!
— Δέν σου δίνω.
— Θέλω!
— Θέλεις;
— Θέλω!
— Νὰ λοιπόν, πάρε.

Καὶ ἡ μητέρα του ἁρπάζει τὸν σίφωνα, τὸν διευθύνει κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ φφφσσσσττ! φφφσσσσττ! σού τον κάνει ἀπὸ Σπίρτο Μονάχο, πακὶ μονάχο. — Τέτοιες τιμωρίες λοιπὸν θὰ ἐπέβαλλε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ παιδιά του.

Ἀλλὰ ποῦ ἡ τιμωρία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφήρμοζεν ἡ Νεαρὰ Καλλιτέχνις, ἂν τὰ παιδιά της δὲν ἤκουαν μὲ τὸ καλό! Τὴν ἔμαθεν ἀπὸ τὴν μάμμην της, ἡ ὁποία διηγεῖται, ὅτι ὁ θεῖός της Κωνσταντῆς, ὅταν ἦτο ἄτακτη, «τῆς ἔβαζεν ὡς τιμωρίαν νὰ πιῇ ἕνα πιάτο νερὸ μὲ τὸ πηροῦνι . . . Φαντάσου λοιπὸν μετὰ πόσην ὥραν τὸ ἐκατόρθωνε! . . . Ὅμως μαζὶ μὲ τὴν μάμμην μου ἐτιμωρεῖτο καὶ ὁ θεῖός της, μένων τόσην ὥραν πλησίον της, διότι ἂν ἀπεμακρύνετο ὀλίγον, ἐκείνη ἐσήκωνε τὸ πιάτον καὶ το ἐρροφοῦσε!» Τότε βέβαια θὰ την ὑποχρέωνε νὰ καταπιῇ καὶ τὸ πηροῦνι!

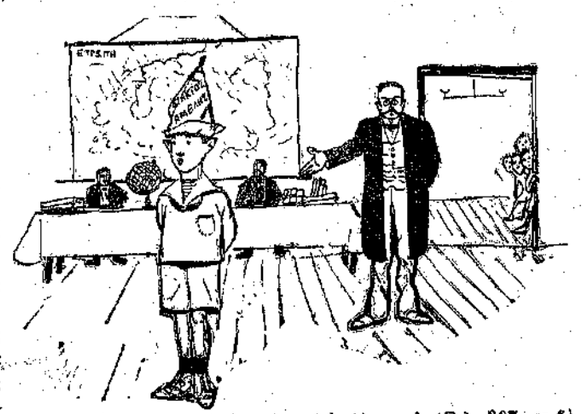

«Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ βραβεῖον τῆς ἀμελείας καὶ ἀταξίας σου!» (Σελ. 207, στ. 6)

Τὸ Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον, ἂν ἐπέμεναν τὰ παιδιά του εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ εἰς τὴν ἀταξίαν καὶ δὲν ἤκουαν οὔτε καλοὺς τρόπους οὔτε ξύλον, τότε θὰ τα ἔβαζεν εἰς ἐργασίαν, ἀλλὰ τί ἐργασίαν, βαρειάν, π.χ. σὲ σιδεράδικο. Ἂν ἔβλεπεν ὅτι μετενόησαν, θὰ τα ἔπερνε πάλιν εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλ' ἂν ἄρχιζαν τὰ ἴδια, θὰ τα ἔστελνε πάλιν εἰς τὸ σιδεράδικον, καὶ δὲν θὰ τα ἐξανάπερνεν, ὅσον

καὶ ἂν μετανοοῦσαν. Σωστά! Ἔτσι λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ!

Ὁ Ἄρατος ὅμως θ' ἀνέτρεφε τὰ παιδιά του ὁλωσδιόλου διαφορετικά, δηλαδὴ κατὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα (;) δηλαδὴ θὰ τα ἄφινεν ἐλεύθερα νὰ παίζουν καὶ νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Τέλος τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διός, ἂν ἀπετύγχανον τὰ συνήθη μέσα τὰ ὁποῖα θὰ μετεχειρίζετο, θὰ ἔστελλε τὰ παιδιά του πρὸς σωφρονισμὸν εἰς ἕν . . . Μοναστήριον. Καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ τα ἀπεχαιρέτιζε, θὰ τους ἔδιδε τὸ τελευταῖον πατρικὸν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ θὰ τους ἔλεγεν: «Ὑπάγετε, προσφιλῆ μου τέκνα, ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου! Εἴθε νὰ σας φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σας ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Αἱ ἰδικαί μου προσπάθειαι ἀπέβησαν φροῦδαι,—ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ!»

Πολὺ σκληρὸν πρᾶγμα, ἀλήθεια, νὰ στέλνῃ κανεὶς τὰ παιδιά του ὅλα ὁρμαθιὰ εἰς ἕνα Μοναστῆρι! Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ποτὲ εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀνάγκην, ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας θὰ γίνῃ, λέγει, αὐτὸς ὁ ἴδιος Καλόγερος, καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔχῃ παιδιὰ ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, οὔτε εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς μέσου διορθώσεως θὰ εὑρεθῆ,—διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ παιδιά. Τὴν εὐχήν σας λοιπόν, Πανοσιώτατε Ναύαρχε!

* * *

— Ὅλα καλὰ καὶ τὸ μέλι γλυκό, εἶπεν ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀνάγνωσις τῶν σωρῶν· ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε τώρα ποῖον θὰ βραβεύσωμε!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Διάπλασις, καμμία ἀπάντησις δὲν μου ἐφάνη ἀξία τοῦ Α' Βραβείου. Εἶνε μερικαὶ πολὺ καλαί, ὅπως τῆς Τύρινθος, τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνιδος, τῆς Δάφνης καὶ ἄλλων. Ἀλλὰ οὔτε αὐταὶ δὲν με ἱκανοποιοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μὲ τέτοιαν ἐρώτησιν ποῦ ἐδώσαμεν, θὰ ἤθελα μίαν ἀπάντησιν πολὺ πλέον οὐσιώδη, πολὺ πλέον ἔξυπνην, πολὺ καλλίτερα διατυπωμένην.

— Ὅσῳ γι' αὐτό, εἶπα, ὅποιαν πάρωμεν καὶ τὴν τυπώσωμεν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» θὰ εἶνε πολὺ καλὰ διατυπωμένη.

— Παῦσε, Ἀνανία, γιατί σὲ βεβαιῶ ὅτι κατήντησες ἀνυπόφορος! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγάπη. Εἶνε τώρα καιρὸς γιὰ τέτοια ἄνοστα καλαμπούρια;

— Ὄχι, ἀπήντησα. Εἶνε καιρὸς γιὰ νόστιμα φαγητά. Δὲν θὰ καθήσωμε εἰς τὸ τραπέζι;

— Ἔ, μ' αὐτὸ πλέον καταντᾷ ἀρρώστεια!..

— Καὶ ἀνίατος μάλιστα, εἶπα ἐγώ. Ὥστε ἂν θέλετε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὰ καλαμπούρια μου, σᾶς συμβουλεύω νὰ με στείλετε εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνανιάτων.

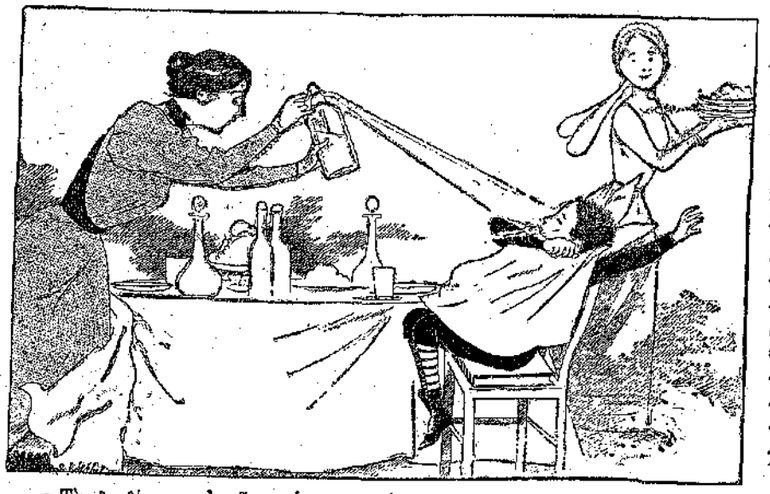

« Τὸν διευθύνει κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ φφφσσσσττ! φφφσσσσττ! »
(Σελ. 207. στήλ. 6'.)

Κανεὶς δὲν ἐγέλασε. Καὶ ὅλοι ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τραπέζι σκεπτικοί, μελαγχολικοί, ποῦ δὲν εἴχαμεν ἀπάντησιν ἀξίαν Α' Βραβείου . . . Ἀχ! καὶ ποιός το ξεύρει μήπως ἦτο καμμία, ἀπὸ αὐτὰς ποῦ ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος; . . .

Ἡ Διάπλασις ἐπεθύμησε νὰ φάγῃ μὲ τὸ βραστό της ὀλίγες πιπεριές, καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα ἐφώναξε τὸν διπλανόν μας μπακάλην νὰ μας στείλῃ ὀλίγες. Σὲ ὀλίγην ὥραν ἡ οἰκονόμος ἐπαρουσιάσθη μ' ἕνα χάρτινον χωνί, τὸ ὁποῖον ἄδειασεν εἰς ἕνα πιάτον. Κατὰ τύχην ρίπτω τὰ μάτια μου εἰς τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ συνθλίψῃ ἡ κυρὰ-Μάρθα, καὶ διακρίνω ἐπάνω γράμματα, προφανῶς παιδικά. Εἴτε ἀπὸ περιέργειαν, εἴτε ἀπὸ προαίσθημα, κρατῶ τὸ χέρι τῆς Μάρθας καὶ της πέρνω τὸ χαρτί.

— Φέρ' το ἐδῶ!..

Ὦ, φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν μου, ὅταν βλέπω ἐπάνω τὰς λέξεις «Ἀγαπητή μου Διάπλασις . . .» Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ τὴν χαράν μου, ὅταν βλέπω ὅτι ἦτο ἀπάντησις εἰς τὴν Ὀγδόην Κυριακήν, καὶ τί ἀπάντησις! καὶ τί ἀπάντησις!...

— Εὕρηκα!!! ἐφώναξα μὲ φωνήν, ἡ ὁποία κατετρόμαξεν ὅλον τὸ σπιτικόν. Ἰδοὺ τὸ πρῶτον Βραβεῖον τῆς Κυριακῆς μας. Ἀκούσατε καὶ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ την ἐπῆρεν ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ την ἐπῆγεν εἰς τοῦ μπακάλη, ὅπου αὐτὸς ἔκρινε καλὸν νὰ την μεταχειρισθῇ διὰ δίπλωμα,—σώζεται ὅμως τώρα ὡς ἐκ θαύματος, μὲ τὲς πιπεριὲς ποῦ ἐζήτησεν ἡ κυρία Διάπλασις!

« Τῆς ἔβαζεν ὡς τιμωρίαν νὰ πιῇ ἕνα πιάτο νερὸ μὲ τὸ κηροῦνι.» (Σελ. 207, στήλ. 6'.)

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἀνέγνωσα εἰς ἐπήκοον:

«*Ἀγαπητὴ Διάπλασις,*

«Μὲ τὶ χαρὰ σὲ περιμένω, γιὰ νὰ βλέπω τὶ γίνεται ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία μοῦ ἀρέσει τόσο πολύ. Πόσον σὲ ἀγαπῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ σου εἴπω. Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅλα μου τὰ παιγνίδια καὶ τὰ βιβλία μου.

«Εἰς τὴν Ὀγδόην Κυριακὴν θὰ λάβω μέρος καὶ ἐγώ, ἂν με θέλῃς, ἀγαπητή μου. . . Ἀπαντῶ λοιπὸν εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, ὅτι ἂν ἤμουν παπάκης καὶ εἶχα ἄτακτα παιδιά, **θὰ τα ἄφινα νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ διορθωθοῦν μόνα τους, διότι παρετήρησα ὅτι οἱ μεγάλοι δὲν εἶνε ἄτακτοι.**

«Ἔ, θὰ μὲ βάλῃς καὶ ἐμὲ εἰς τὴν κρίσιν; Σοῦ ἀρέσει ἡ ἀπάντησίς μου;

«*Σὲ φιλῶ γλυκὰ*

ὁ φίλος σου

ΠΑΡΝΑΣΟΣ»

24 Νοεμβρίου 1898

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀπροβόπτου εὑρήματος.

— Ὡρισμένως, εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις! εἶπεν ἡ Διάπλασις. Λοιπὸν ἂς πίωμεν εἰς ὑγείαν τοῦ μικροῦ μας φίλου Παρνασσοῦ!

Τὰ ποτήριά μας ἦσαν ἀκόμη γεμάτα μὲ τὸ κρασὶ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου. Τὰ ἐσηκώσαμεν καὶ ἐπίαμεν εἰς ὑγείαν τοῦ Παρνασσοῦ.

— Πολὺ ὡραία ἀπάντησις, ἐξηκολούθησεν ἡ Διάπλασις. Εἶνε ἡ πλέον ἔξυπνη, ἡ πλέον φυσικὴ καὶ ἀφελής, καὶ ἂν το ἐξετάσετε καλὰ-καλά, εἶνε καὶ ἡ πλέον ἀληθινή, μὲ ὅλην της τὴν παιδικὴν ἀφέλειαν. Διότι, ἐπὶ τέλους, τί εἰμπορεῖ νὰ ἠξεύρῃ ἕνα παιδὶ ἀπὸ συζήματα ἀνατροφῆς καὶ ἀπὸ τιμωρίας; Ἕνα πρᾶγμα μόνον βλέπει: ὅτι γενικῶς οἱ μικροὶ εἶνε ἄτακτοι καὶ οἱ μεγάλοι φρόνιμοι. Διὰ νὰ κάμῃ λοιπὸν τὰ παιδιά του ἀπὸ ἄτακτα φρόνιμα, θὰ τα ἀφίσῃ... νὰ μεγαλώσουν. Καὶ μήπως ὑπάρχει τελειότερος παιδαγωγός, καὶ καλλίτερος τιμωρός, καὶ σοφώτερος σύμβουλος, ἀπὸ τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος παρέρχεται καὶ κάμνει σιγὰ-σιγὰ τοὺς μικροὺς μεγάλους; . . . Τὰ ἄλλα, τὰ ἰδιαίτερα τῆς ἀνατροφῆς, εἶνε δουλειὰ τῶν γονέων, τῶν διδασκάλων καὶ. . . τῆς Διαπλάσεως. Ὡς πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν τὰς σκληρὰς καὶ τραχείας τιμωρίας, θὰ τας συστήσω εἰς τοὺς γονεῖς των, διὰ νὰ τας ἐφαρμόζουν, ὅταν τυχὸν οἱ αὐστηροὶ μικροὶ φαίνωνται ἀμελεῖς καὶ ἄτακτοι. Νομίζω ὅτι δὲν γίνεται δικαιότερον πρᾶγμα! Καὶ τώρα εἰμποροῦμεν ἐξαίρετα νὰ μοιράσωμεν τὰ Βραβεῖά μας. Γράφε, Ἀνανία.

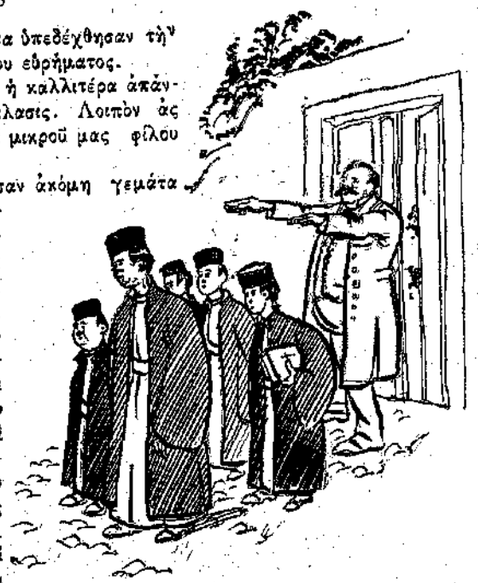

« Ὑπάγετε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ὑψίστου.» (Σελ. 208, στ. α')

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον: *Παρνασσός* [6 Ε].

Β' Βραβεῖον: *Τύρινς* [5 Ε]. *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* [5 Ε].

Γ' Βραβεῖον: *Δάφνη* [4 Ε], *Τελευταία Χελιδών* [4 Ε], *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* [4 Ε].

Α' Ἔπαινος: (ἀπὸ [3 Ε] εἰς ἕκαστον) *Καλὴ Ὄρεξις, Νεαρὰ Καλλιτέχνις, Δρόσος τῆς Τροιζηνίας. Κεραυνός, Δ. Π. Δρίβας, Πειναζμένος Λύκος.*

Β' Ἔπαινος: (ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἕκαστον) *Παπαροῦνα τοῦ Τσομαϊοῦ, Ἱππότης Γουλιέλμος, Πᾶς-τα-περνᾷς.*

Γ' Ἔπαινος: (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον) *Ἡλιόλουστος Πρωΐα. Πατριωτὶς Κόλπος Νύμφη Καλυψώ, Ἑλληνικὸν Τορπίλλο βόλον, Ἀνεμοστρόβιλος, Νέος Ἡρακλῆς.*

Εὔφημος Μνεία: *Ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.*

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἂν ἦσθε ἡ Καλὴ Μοῖρα, καὶ ἐπρόκειτο νὰ μοιράνετε ἕνα ἀγαπημένον σας βρέφος,—εἴτε ἀγοράκι, εἴτε κοριτσάκι,—δηλαδὴ νὰ του χαρίσετε τρία χαρίσματα οἱαδήποτε, τί θὰ του ἐχαρίζατε;

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ. Νὰ εἶνε καθαρογραμμέναι καὶ σύντομοι. Λάβετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἡ μουντζοῦρες, καθὼς καὶ ἡ φλυαρία, ποτὲ δὲν ἐβραβεύθησαν.

κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 193)

Αἴφνης πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ τὸ ζῷον κατέπεσε, πληγὲν ὑπὸ σφαίρας κατὰ τὸν κρόταφον.

Ὁ Λεγκὲν, ὅστις εἶχε πυροβολήσῃ μὲ τὸ ὅπλον ἑνὸς Ἄραβος, προσέτρεξεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Γεράρδον, τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Περιεκύκλωσαν τὸ παραμορφωμένον σῶμα τοῦ Μπρέκου, τὸ ὁποῖον κατέκειτο ἀκίνητον. Μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, συγκρατοῦντες τοὺς λυγμούς των, προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν τὸν δυστυχῆ μαῦρον· ἀλλὰ τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἀπὸ ἀναριθμήτους πληγὰς καὶ ἡ πιστή του καρδία δὲν ἔπαλλε πλέον, διατρυπηθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀνηλεῆ κέρατα.

Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισε τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Μειδίαμα ἀρρήτου γλυκύτητος ἐζωογόνησε πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπόν του. Μὲ σβυσμένην φωνὴν ἐψιθύρισεν: «Ἀδελφέ μου!.. Ἀδελφέ μου!..» καὶ ἐξέπνευσε, προσπαθῶν νὰ σφίξῃ διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τὴν παράλυτον χεῖρά του τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

Ὁ ὕστατος αὐτὸς ἀποχαιρετισμὸς τοῦ δυστυχοῦς Σομαλῆ πρὸς τὸν νεαρὸν Παρισινὸν αἰχμάλωτον ἐνέτεχε τόσην εὐγλωττίαν ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βορβορώδη βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ Χασσὰν καὶ τοῦ Ρουρούκου, ἀφύπνισε πρὸς στιγμὴν παροδικὸν αἴσθημα ἀνθρωπισμοῦ. Οἱ δουλέμποροι ἠσθάνθησαν καὶ αὐτοὶ δι' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ὅτι ἡ ἀδελφότης τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε κενὴ λέξις, καὶ ἠπόρουν ἴσως διὰ τὸ ἄγνωστον αὐτὸ ρῖγος τῆς συγκινήσεως, τὸ ὁποῖον διέτρεχε τὸ σῶμά των. Ἦτο λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποσπᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἑστίαν του καὶ νὰ το πωλῇ ὡς ἄψυχον ἀντικείμενον;

Ἀλλ' ἡ συνείδησις αὕτη τῆς ἀληθείας ὑπῆρξεν, ὡς εἴπομεν, παροδικῆ, καὶ οἱ φρικτοὶ δουλέμποροι ἔσπευσαν νὰ την ἀποτινάξουν, ὡς ἀναξίαν πρακτικῶν ἀνθρώπων, ὅπως αὐτοί. Μετ' ὀλίγον δέ, μὲ τὰ μαστίγια εἰς τὰς χεῖρας, διέταξαν μεταστάθευσιν.

Τὸ πένθιμον αὐτὸ ἐπεισόδιον εἶχεν ἐν τούτοις καὶ τὸν ἐπίλογόν του. Ὁ Ἀμπροῦκος, τὸν ὁποῖον ὁ υἱός του ἐθεώρει, καὶ δικαίως, ὡς προδότην, διεῖδεν εἰς τὸν θάνατον αὐτὸν τὸν δάκτυλον τῆς θείας δίκης. Ἀπελπισία τὸν κατέλαβε, καὶ ἡ ταπείνωσίς του μετεβλήθη εἰς μανίαν. Ἀπεποιεῖτο τώρα πᾶσαν τροφήν. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἀδυναμία του κατήντησε

τρομακτική· ἐφαίνετο γηράσας κατὰ δέκα ἔτη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοιλάνθησαν καὶ προσέλαβον στιλπνότητα ἀπαισίαν, ὡς ὀφθαλμοὶ θηρίου ἐνεδρεύοντος, — ἰδίως ὁσάκις ὁ Χασσὰν τῷ ἀπηύθυνε κατὰ τὸ σύνηθες κανένα βάναυσον ἐμπαιγμόν.

Ἡ μανία του ἐξερράγη ἐπὶ τέλους ἕνα πρωΐ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ κερβάνιον ἡτοιμάζετο νὰ ἐκκινήσῃ.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ Ἀμπροῦκος εἶχε μείνῃ ἄγρυπνος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς τὰ ἄστρα, ἀναλογιζόμενος τὸ λεηλατηθὲν χωρίον του, τὸν ἀποθανόντα υἱόν του, τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας του, καὶ ἐπιρρίπτων, συσσωρεύων κατόπιν ὅλον τὸ βάρος τῶν δεινῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα τὸν κατέτρυχον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Χασσάν.

Τὸ ἔφερεν ὁ διάβολος, ὥστε εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Χασσὰν νὰ κάμῃ τὴν ἀνοησίαν νὰ κτυπήσῃ τὸν Ἀμπροῦκον μὲ τὸ μαστίγιόν του, διότι τοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν ἐξετέλει ἀρκετὰ γρήγορα τὴν πρωϊνὴν του ἀγγαρείαν.

Λίφνης μία κραυγὴ λύσσης ἔσχισε τὸν ἀέρα, ἓν πήδημα θηρίου διεγράφη ἀστραπιαίως εἰς τὸ λυκαυγές. Καὶ εἶδον ὅλοι τὸν Ἀμπροῦκον ἐπικίπτοντα, προσκολλώμενον εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χασσάν, καὶ δάκνοντα αὐτὸν λυσσωδῶς εἰς τὸ πρόσωπον.

Οἱ Ἄραβες ἔντρομοι ἔσπευσαν νὰ σώσουν τὸν ἀρχηγόν των. Ἀλλ' ἡ ἀντίστασις τοῦ γέροντος μαύρου, ἡ δύναμίς του ἡ δεκαπλασιασθεῖσα ἀπὸ τὴν λύσσαν, ἦτο ἀκατανίκητος.

Τότε εἷς ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χασσάν, στηρίξας τὴν κάνην τοῦ τουφεκίου του εἰς τὴν βάσιν τοῦ κρανίου τοῦ Ἀμπρούκου, ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀτυχοῦς ἐξετινάχθη ἀπὸ τὸ φοβερὸν τραῦμα.

Ὁ Χασσάν, κατακρεουργημένος, παρουσιάζων ἀντὶ ρινὸς μίαν αἱμάσσουσαν πληγήν, ὠρυόμενος ὡς πληγωμένον θηρίον, ἀπεσπάσθη μετὰ δυσκολίας ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ νεκροῦ, τὰς συνεσπασμένας ἀκόμη περὶ τὸν λαιμόν του.

Τὸ τραῦμά του δὲν ἦτο βαρύ· ἀλλ' ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ὑπέστη, καὶ ἡ ἀπελπισία του διὰ τὴν παραμόρφωσιν τοῦ προσώπου του, ἐπεδείνωσαν τὴν ἤδη ἐπισφαλεστάτην ὑγείαν του. Οἱ πυρετικοὶ παροξυσμοί του ἔγιναν βιαιότεροι καὶ ἤρχισαν νὰ προσλαμβάνουν κακοήθη χαρακτῆρα. Ὁ Ρουροῦκος ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ λοξοδρομήσουν ὀλίγον καὶ νὰ διέλθουν ὀλίγας ἑβδομάδας ἐν ἡσυχίᾳ εἴς τι σύνδενδρον ὀροπέδιον, κατοικούμενον, ὅπως ἔλεγεν, ἀπὸ ὁμοφύλους του, τοὺς Ἀκκάδας, οἱ ὁποῖοι ἐφημίζοντο κυρίως ὡς κατέχοντες τὴν τέχνην νὰ θεραπεύουν τὰ νοσήματα μὲ ἀπόκρυφα ἰαματικὰ βότανα.

Ὅ,τι ἐξέπληξε τοὺς λευκοὺς αἰχμαλώτους, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἦσαν αἱ μικροσκοπικαὶ πλινθόκτιστοι καλύβαι, εἰς τὰς ὁποίας κατώκουν οἱ ἰθαγενεῖς· ἡ ἔκπληξίς των ηὔξησεν ἀκόμη περισσότερον, ὅταν τοὺς εἶδον ἐξερχομένους ἀπὸ τὰς κρύπτας των.

Ἦσαν ἀληθεῖς πυγμαῖοι, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους πρῶτος ὁ Στάνλεϋ συνήντησεν εἰς τὴν Ἀφρικήν. Ὁ ὑψηλότερος ἐξ αὐτῶν εἶχεν ἀνάστημα μόλις ἑνὸς μέτρου. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἀκόμη χαμηλότεραι, καὶ τὰ παιδιὰ ὡμοίαζαν μὲ μαύρας πλαγγόνας.

Οἱ νάνοι αὐτοὶ εἶχον δυσανάλογα σώματα, τριχωτὰ ὡς τὰ σώματα τῶν ζώων, ἦσαν δὲ φρικωδῶς ἄσχημοι. Ἡ θέα αὐτῶν ἐνέπλησε χαρᾶς τὸν Ρουροῦκον, εὑρεθέντα τοιουτοτρόπως μεταξὺ τῶν ὁμοίων του.

Ὁ ἀρχηγὸς των Ἀρρίκης ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος μὲ τοὺς διακεκριμένους ξένους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπεσκέφθησαν, καὶ ἔδειξε μεγάλην προθυμίαν νὰ γοράσῃ διάφορα ὑφάσματα. Διὰ νὰ δείξῃ μάλιστα ὅτι εἶχε τὰ μέσα, ἔκαμε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ παρουσιάσῃ ἕνα σακκουλάκι γεμάτον ἀπὸ χρυσόκονιν.

Ἡ θέα του ἐκίνησεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ὄρεξιν τοῦ Χασσάν, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅλην τὴν ἀπώλειαν τῶν ὀσφρητικῶν των ὀργάνων, δὲν εἶχε χάσῃ καθόλου τὰ ἁρπακτικά του ἔνστικτα. Συνώμοσε λοιπὸν ἀμέσως μὲ τὸν Ρουροῦκον νὰ κλέψουν τὸν Ἀρρίκην, ὅπως εἶχαν ἐξαναπατήσῃ καὶ τοὺς Σομαλῆδες.

Ἀλλ' ὁ Ρουροῦκος, εἴτε διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ μετέλθῃ προδοσίαν πρὸς τοὺς πυγμαίους τῆς φυλῆς του, εἴτε διότι εἶχεν ἄλλας ἰδιοτελεῖς βλέψεις, ἔσπευσε νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς Ἀκκάδας περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Χασσάν. Τὴν ἑπομένην, ὁ δεξιώτερος τῶν ἐγχωρίων ἰατρῶν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι παρέχει ἠρωϊκὸν ἀντιπυρετικόν, ἐπότισε τὸν Χασσὰν μ' ἕνα φάρμακον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκοψε ριζικῶς τὸν πυρετόν του, — διότι ἁπλούστατα τὸν ἐξέκαμεν ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας. Οἱ Ἀκκάδες φημίζονται καθ' ὅλην τὴν κεντρῴαν Ἀφρικὴν διὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν φυτικῶν δηλητηρίων.

Ὁ πρόωρος αὐτὸς θάνατος ἀπεδόθη φυσικώτατα εἰς τὸ νόσημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπασχεν ὁ Χασσὰν πρὸ πολλοῦ. Ὁ Ρουροῦκος, χωρὶς κἂν νὰ προσποιηθῇ τὸν λυπημένον, ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγός των.

Ἀνήγγειλε μάλιστα κάτι περισσότερον ἀκόμη: δηλαδὴ τὴν πρόθεσίν του νὰ ἀποκατασταθῇ ὁριστικῶς εἰς τὸ χωρίον τῶν Ἀκκάδων, διὰ νὰ διέλθῃ μεταξὺ αὐτῶν εἰρηνικὰς καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἐπιβάλλων τὴν ἐξουσίαν του, χάρις εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὁπλισμοῦ του, ἀπέναντι τοῦ ὁπλισμοῦ τῶν πυγμαίων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον παρὰ μόνον τόξα καὶ βέλη.

Τὸ δὲ συμπέρασμά του ἦτο, ὅτι ἐσκόπευε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Κοραλίαν Μασσαὶ τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλίσσης τῶν Πυγμαίων, λαμβάνων αὐτὴν ὡς νόμιμον σύζυγόν του.

«Ὁ Λεγκὲν καὶ σὺ θὰ εἶσθε οἱ ὑπουργοί μου, προσέθεσεν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γεράρδον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπετείνετο πλέον μὲ ὅλην τὴν στοργὴν συγγενοῦς. Θὰ βάλωμεν τοὺς Σομαλῆδες νὰ καλλιεργοῦν τὴν γῆν, καὶ θὰ ζήσωμεν ἐδῶ ἐν εἰρήνῃ . . .»

Εἰπὼν ταῦτα, ἀπεσύρθη, ὅπως διατάξῃ τὴν προετοιμασίαν ἐπισήμου γεύματος πρὸς ἑορτασμὸν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ οἱ πέντε Γάλλοι ἔμειναν ἐλεύθεροι νὰ κανονίσουν τὰς λεπτομερείας τῶν βασιλικῶν ὑπουργημάτων, τὰ ὁποῖα τοῖς ἀπένειμεν.

Ἐξ ὅλων τῶν ἐξευτελισμῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον ὑποστῇ ἐπὶ ἐννέα ὁλοκλήρους μῆνας, αὐτὸς ἦτο ὡρισμένως ὁ χειρότερος. Εἰς τὴν πρώτην ἀναγγελίαν τοῦ πράγματος, ἔμειναν ὡς ἀπολιθωμένοι.

«Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ Γεράρδος, συνελθὼν πρῶτος ἀπὸ τὴν ταραχήν του, εἶνε πῶς κατώρθωσα νὰ κούσω τὰ σχέδια τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τον ἁρπάξω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ νὰ τον πνίξω! Ποῖος τὸ ἐπερίμενε ποτέ; Ποῖος θὰ ὑπέθετε ποτὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ λυπηθοῦμε διὰ τὸν θάνατον τοῦ Χασσάν; . . . Τὰ παράπονα ὅμως δὲν μᾶς ὠφελοῦν εἰς τίποτε. Ἢ πρέπει νὰ ντιμετωπίσωμεν γενναίως τὴν συμφορὰν μας καὶ νὰ την νικήσωμεν, ἢ νὰ ποθάνωμεν ὅλοι. Αὐτὴν τὴν νύκτα ἀμέσως πρέπει νὰ φύγωμεν . . . Τί λές, Κοραλία;

— Εἶμαι συμφωνοτάτη, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί, χλωμὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της.

— Καὶ νὰ πᾶμε ποῦ; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρόνα.

— Ὅπου μᾶς βγάλῃ ἡ ἄκρη! . . . Ὁ Γολιὰθ εἰμπορεῖ νὰ μᾶς σηκώσῃ καὶ τοὺς πέντε. Μόλις τὰ ζῷα αὐτὰ κοιμηθοῦν, θὰ ἔβγωμεν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν σκηνήν μας, θὰ καβαλικεύσωμεν καὶ δρόμο . . . Ὅ,τι βρέξῃ ἂς κατεβάσῃ!

— Σωστά! Ὅ,τι βρέξῃ ἂς κατεβάσῃ! ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινὶς Μασσαί. Καλλίτερα πεῖνα, θάνατος, φείδια, λεοντάρια, παρὰ τὸ αἶσχος αὐτό! . . .

— Ἡ Λίνα ἔκλαιε σιωπηλῶς, ἐν ᾧ ἡ Μαργαρόνα τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ

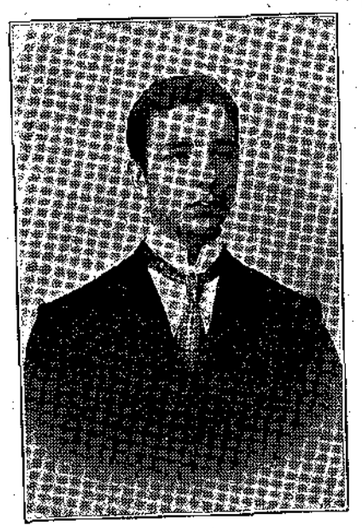

ΝΙΚΟΣ Κ. ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Βραβευθείς
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας»
εἰς τὴν 7ην Κυριακὴν τῆς «Διαπλάσεως»
(Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1898, σελ. 354.)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 196)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ Ο Κ. ΜΠΡΟΟΥΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΟΔΥΝΗΡΑΝ ΕΚΠΛΗΞΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΣΤΕΡ ΡΕΝΩ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν μάχην, τὴν ὁποίαν διηγήθημεν ἀνωτέρω, καὶ τὴν ἄκαρπον ἔξοδον τῶν Ἱσπανῶν, ὁ Σαὶν-Ροκαντὲν καὶ ὁ Παλουάζος ἐκάθηντο εἰς δύο πρόστυχα καθίσματα, ἐντὸς μικροῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ὡς αἴθουσα, πλησίον τοῦ διαμερίσματος, ὅπου κατώκει ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ. Οὗτος ἐπέμενε νὰ τους ἔχῃ ὑπὸ τὴν προσωπικήν του ἐπίβλεψιν, μολονότι ἦσαν ἤδη ἐλεύθεροι νὰ περιφέρωνται κατὰ βούλησιν, μετὰ τὴν λαμπράν των μάλιστα διαγωγὴν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης.

— Ἀχ! ἐστέναξεν ὁ ἱππότης, ἀγαπητέ μου Παλουάζε, ποῦ εἶνε τώρα τὰ γεύματά μας τὰ παλαιά, τὰ ὡραῖα φαγητὰ τοῦ Παρισιοῦ, ὁ μάγειρός μου ὁ θαυμάσιος, καλή του ὥρα!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἔχω μαράζι, φίλε μου, αὐτό! Οἱ ἀναθεματισμένοι Ἱσπανοὶ ἐβάλθηκαν νὰ μᾶς δηλητηριάσουν μὲ αὐτὰ τὰ λαδερά τους γιαχνιὰ καὶ μ' αὐτὲς τὲς σάλτσες των, ποῦ εἶνε γεμάτες κοκκινοπίπερο.

Ὁ Παλουάζος διεκόπη, ἐν μέσῳ τῶν γαστρονομικῶν του παραπόνων, ἀπὸ ἓν διακριτικὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν.

— Ἔμπρός! ἐφώναξεν ὁ Σαὶν-Ροκαντέν.

Ἕνας μαυροφόρος κύριος, ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ εὐγενέστατος τοὺς τρόπους, εἰσῆλθε καὶ ἐχαιρέτισεν ὑποκλινέστατα τοὺς δύο εὐγενεῖς.

— Καθήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ ἱππότης, καὶ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἰπῆτε πρὸς ποῖον ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλοῦμεν.

— Ἀπὸ τὸ ὄνομά μου, κύριε, δὲν θὰ μάθετε μεγάλα πράγματα, διότι οὔτε τὸ ἔχετε ἴσως ἀκούσῃ εἰς τὴν ζωήν σας. Εἶμαι φίλος σας — ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ λάβω αὐτὸν τὸν τίτλον — ἰδού!

— Τοὐλάχιστον λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἰπῆτε εἰς τί ὀφείλομεν τὴν . . .

— Τὴν ἐπίσκεψίν μου; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε ἱππότα! Ἐν πρώτοις ὀφείλω νὰ ζητήσω ἐκ μέρους σας τὴν πλέον ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Τὸ κεφάλι μου κινδυνεύει, καὶ ἐὰν ὁ διοικητὴς ὑπώπτευε τί ἔρχομαι νὰ κάμω ἐδῶ, θὰ ἐπλήρωνα πολὺ γρήγορα μὲ τὴν ζωήν μου τὴν ἀφοσίωσιν αὐτήν. Ἡ στρατιωτικὴ δικαιοσύνη δὲν χωρατεύει.

— Ὁμιλήσατε ἀφόβως, κύριε. Ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶσθε, δύνασθε νὰ εἶσθε βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθείας μας.

— Εἶμαι βέβαιος. Ἐν πρώτοις ἔρχομαι νὰ σᾶς φέρω εἰδήσεις ἀπὸ ἕνα μουσικὸν τῆς Ναυτοφρουρᾶς.

— Τὸν Ρογῆρον;

— Ἀκριβῶς. Ὁρίστε μία ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν κ. ἀνεψιόν σας.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ρενώ, — διότι αὐτὸς ἦτο — ἔτεινε πρὸς τὸν Σαὶν-Ροκαντὲν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ Ρογῆρος εἶχεν ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν λοχαγὸν Καστανιέ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὸ πληρώσῃ, κύριε, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱππότης, μόλις συγκρύπτων τὴν συγκίνησίν του.

Καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν:

— Θὰ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ βίου, εἶπε, καὶ ἂν εἰμπορέσω ποτὲ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ὁπωσδήποτε, θὰ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων, βεβαιωθῆτε.

Κατόπιν ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Παλουάζον. Ὁ κ. Ἐπίτροπος, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ρογήρου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει καὶ αὐτὸς ὡς παιδί του, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Μὴ νομίζετε, κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης, ὅτι ἦλθα ἐδῶ μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ σᾶς φέρω τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐπιστολήν. Συμμερίζομαι βαθύτατα τὴν χαράν σας, ἀλλ' ἡ ἀποστολή μου δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ μόνον.

— Ὁμιλήσατε, κύριε.

— Ὁ στρατάρχης Βίκτωρ μ' ἐστείλεν ἐπίτηδες εἰς τὸ Κάδιξ διὰ νὰ διευκολύνω τὴν ἐπάνοδόν σας. Μὲ ἄφησεν ἐντελῶς ἐλεύθερον νὰ κανονίσω ἐγὼ ὅπως νομίζω τὸν τρόπον τῆς ἀπελευθερώσεώς σας. Ἰδοὺ καὶ ἓν πιστοποιητικὸν ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον. Διαβάσατέ το, παρακαλῶ. Θὰ σᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, καὶ θὰ σᾶς πιστοποιήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς ἐμὲ ὁ δοὺξ Βελλύν.

Ὁ πανοῦργος ἀπέφυγε νὰ ἐπιδείξῃ τὰ πλαστογραφημένα ἔγγραφα τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐγνώριζε καλὰ μὲ ποίους εἶχε νὰ κάμῃ, καὶ ἐμάντευεν ὅτι αἱ συστάσεις αὐταὶ θὰ ἦσαν πολὺ ὀπτοὶ διὰ τοὺς δύο εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἀντιπολιτευόμενοι, δὲν ἔτρεφον καὶ μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸν κ. Φουσέ, ἀκόμη δὲ μικροτέραν εἰς τὰ ὄργανά του.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Σαὶν-Ροκαντέν, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ρενώ, δὲν εὑρίσκω λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις, ποῦ μᾶς προσφέρετε. Βεβαιωθῆτε, ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε ἰσόβιος.

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ κατεργάρης, μὲ συγκινητικὴν μετριοφροσύνην. Ἀφῆστε τὰ τώρα αὐτά. Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθῆκόν μου, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς δι' αὐτό.

— Ἡ μετριοφροσύνη, εἶπεν ὁ Παλουάζος, εἶνε γνώρισμα τῆς . . .

— Ἀληθοῦς ἀξίας, συνεπλήρωσεν ὁ ἱππότης. Καὶ τώρα, κύριε, εἰμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί σκέπτεσθε νὰ κάμετε, ποῖα εἶνε τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ μεταχειρισθῆτε, καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς διὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμεν εἰς τὸ ἔργον σας;

— Τὸ σχέδιόν μου εἶνε ἁπλούστατον. Φρονῶ, ὅτι εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς ἡ πανουργία εἶνε τὸ καλλίτερον μέσον. Ὅσον χονδροειδεστέρα μάλιστα, τόσον ὀλιγωτέρας ὑποψίας γεννᾷ. Ὅλα ἔχουν διοργανωθῆ σοφώτατα.

Ὁ Ρενὼ ὑπεκλίθη εὐσεβάστως καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐν πρώτοις σεῖς θὰ γράψετε δύο λόγια εἰς τὸν Ρογῆρον Νοαρμών, καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τὰ λάβῃ ἀσφαλῶς. Θὰ τοῦ παραγγείλετε νὰ ἔλθῃ αὔριον τὰ μεσάνυκτα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, στὴν ἄκρη τοῦ μώλου, μ' ἕνα βαρκάκι. Ἂς πάρῃ μαζί του μόνον τοὺς δύο πεζοναύτας, ποῦ ἦλθε κ' ἐλευθέρωσεν ἐδῶ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀπὸ περισσοτέρους, διότι θὰ δώσῃ ὑποψίας. Ἡμεῖς οἱ τρεῖς θὰ τοὺς περιμένωμεν ἐκεῖ κάτω, καὶ ἐγὼ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου, ὥστε ὅλα νὰ γίνουν ὅπως πρέπει.

Ἀδιόρατον μειδίαμα διέστειλε τὰ

χείλη τοῦ πανούργου εἰς τοὺς λόγους αὐτούς.

Ὁ ἱππότης τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε μὲ προσποιητὴν συγκίνησιν.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μή μ' εὐχαριστῆτε. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κάμνω τὸ καθῆκόν μου καὶ τίποτε περιπλέον.

— Δέν το κάμνουν ὅμως ὅλοι σὰν καὶ σᾶς.

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Ρενώ, χαμογελῶν. Ἡ ἱκανοποίησις ὅμως τῆς συνειδήσεως μου δι' ἐμὲ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀνταμοιβή. Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀφήσω. Ἡ ἐπίσκεψίς μου παρετάθη ἀρκετά. Χρειάζεται φρόνησις... Προπάντων οὔτε λέξιν εἰς κανέα.

Ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐγραψεν ἐσπευσμένως ὁ Σαὶν Ροκαντέν, καὶ ἐξῆλθε σιγὰ σιγά, ὅπως εἰσῆλθεν.

Εἰς τὴν ὁδὸν συνήντησε τὸν Μπρέουν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέμενε, περιπατῶν ἐπάνω κάτω.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἄγγλος.

— Πούφ! Αὐτοὺς τοὺς δύο γερωξεκουτιάρηδες τοὺς γελᾷ κ' ἕνα μωρὸ παιδί.

— Καὶ ἡ ἐπιστολή;

— Νά την!

— Ὡραῖα!

— Θὰ στείλω τὸν Παῦλο νὰ την πάῃ. Μὲ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ στρατάρχου θὰ περάσῃ ἀνενόχλητος. Ὅσον διὰ τοὺς Ἱσπανούς, αὐτοὶ τὸν γνωρίζουν καὶ δὲν θὰ τον ἐμποδίσουν.

— Θαυμάσια! Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ κανονίσωμεν τὰς τελευταίας λεπτομερείας τοῦ σχεδίου μας.

— Εἶνε ἁπλούστατον. Ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου μερικοὺς φίλους τοῦ Παύλου, κάτι παλληκαράδες πρώτης, κάτι παλληανθρωπιὲς ποῦ δὲν δίνουν πεντάρα γιὰ τίποτε. Μόλις ὁ Ρογῆρος ἔδγῃ εἰς τὴν ξηράν, μαζὶ μὲ τοὺς δύο φίλους του, θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα. Αὐτοὶ θὰ εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά. Θὰ χυμήξουν ἐπάνω τους καί. . .

— Καί;

— Καί, χάρις εἰς τοὺς λαμπροὺς λάζους, ποῦ ἔχουν οἱ παλληκαράδες μας, οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι παληανθρώποι δὲν θὰ προφθάσουν νὰ βγάλουν οὔτε τσιμουδιά. Ὕστερα θὰ τους πετάξουν 'στὴ θάλασσα. Ἂν τους εὕρουν, θὰ τους πάρουν γιὰ τίποτε ναυαγούς, θὰ τοὺς κηδεύσουν σεμνοπρεπῶς καὶ οὔτε θὰκουσθῇ πειὰ τὸ ὄνομά τους.

— Εἶμαι συμφωνότατος, μίστερ Ρενώ. Αὐτοὶ οἱ πεζοναῦται εἶνε κακοαναθρεμμένοι καὶ χονδροὶ ἄνθρωποι.

— Βεβαιότατα. Ἦταν τρόπος αὐτὸς νὰ φερθοῦν ὅπως ἐφέρθηκαν 'ς ἐμᾶς, εὐγενεῖς ἀνθρώπους;!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

'ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ς'.

Ὁ Φασουλάκης ἄρχισε τώρα νὰ μετανοῇ καὶ νὰ συλλογίζεται, ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσε πολὺ πιὸ καλλίτερα νὰ εἶνε εἰς τὸ σχολεῖον, νὰ κάθεται εἰς τὸ θρανίον καὶ νὰ κάμνῃ τὸ μάθημά του, παρὰ νὰ εἶνε ἐδῶ, εἰς τὸ Μεγάλο αὐτὸ Πανηγύρι. . .

Τὸ Μεγάλο Πανηγύρι εἶνε διασκεδαστικόν, ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς μαζὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ, μὲ τὴν μαμμᾶ, μὲ τὸ ἀδελφάκι του καὶ μὲ τὴν ἀδελφούλα του ... ὅταν ἔκαμε τὰ χρέη του, ὅταν ἐργάσθηκε καλὰ ὅλην τὴν ἑβδομάδα καὶ ἔχῃ τὸ κεφάλι του ἥσυχο.

Ἀλλὰ ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει καθόλου ἥσυχο τὸ κεφάλι του.

Συλλογίζεται ὅτι τὸ βράδυ, σὰν γυρίσῃ 'στὸ σπίτι, θὰ βρεθῇ ἀναγκασμένος νὰ 'πῇ 'στὴ μαμμᾶ του τί ἔκαμε, καὶ τότε ἡ μαμμᾶ του θὰ τον μαλώσῃ. . .

Εἰμπορεῖ ἂν θέλῃ νὰ 'πῇ κανένα ψέμμα, νὰ σοφισθῇ κανένα παραμύθι, νὰ 'πῇ παραδείγματος χάριν πῶς ἔχασε τὸ δρόμο ἐκεῖ ποῦ πήγαινε 'στὸ Σχολεῖο, πῶς τον ἄρπαξε κανένας δράκος ἢ καμμιὰ λάμια, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τὸν ἐκουβάλισε 'στὸ Μεγάλο Πανηγύρι.

Ἀλλὰ ἠξεύρει ὅτι, ἂν εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ το σκάζῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ Σχολεῖο, ἄλλο τόσο εἶνε κακὸ πρᾶγμα νὰ λέγῃ κανεὶς ψεύματα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ το κάμῃ!

Ὁπωσδήποτε, τώρα ἤθελε πολὺ πολὺ νὰ γυρίσῃ 'στὸ σπίτι ἀμέσως. Καὶ το λέγει δειλὰ-δειλὰ 'στὸν φίλον του Μικέν.

Ὁ Μικὲς ὅμως θυμόνει καὶ του ἀπαντᾷ:

— Τί; τώρα 'στὰ καλλίτερα θὰ φύγωμε; Ἂς νὰ μή! Ἂν θέλῃς νὰ πᾷς, πήγαινε μόνος σου. Νὰ ὁ δρόμος. Σὰν δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς, ἂς μοῦ το ἔλεγες. Μήπως ἐγὼ σ' ἔπιασα ἀπὸ τὸ λαιμό;

Ὁ Φασουλάκης τότε ἀπελπίζεται, καὶ ἀποφασίζει νὰκολουθήσῃ τὸν φίλον του Μικὲν εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Μπαμπούλα. Ἐκεῖ μέσα θὰ ἰδοῦν ἕνα σωρὸ πράγματα, καὶ γιὰ νὰ τα ἰδοῦν χάρισμα, ἀποφασίζουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν παράστασιν ὡς κ ο μ π ά ρ σ ο ι, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τοῦ θιάσου Μπαμπούλα.

Τοὺς βλέπετε πῶς πηγαίνουν ὁ ἕνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον; . . . Τί ἐξευτελισμός! Ὁ Φασουλάκης ἔχει χώσῃ τὸ καπέλο του ὡς τὴ μύτη γιὰ νὰ μή τον γνωρίσουν. Ἐντρέπεται πολὺ γι' αὐτὸ ποῦ κάμνει· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐντρέπομαι γιὰ λογαριασμό του. . .

Τὰ ἄλλα θὰ σάς τα 'πῶ τὴν ἄλλη φορά.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΛΛΑΣ ΓΛΥΚΕΙΑ!

Θεοῦ μειδίαμα
Σὲ ἔχει κτίσῃ,
Τοῦ μεγαλείου Του
Σ' ἔχει προικίσῃ
Ἡ ἐπουράνιος
Ἡ ἁρμονία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Κόρην ὁ ἥλιος
Σ' ἀναγνωρίζει
Καὶ τὸ λαμπρότερον
Φῶς σοῦ χαρίζει.
Εἰς σὲ ἡ ἀνοιξις
Εἴν' αἰωνία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Πρᾳεῖα θάλασσα
Σὲ περιβρέχει,
Ἥτις τῶν ἴων σου
Τὸ χρῶμα ἔχει·
Κ' εἶνε αἱ νῆσοί σου
Ὅλαι μαγεία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Ἄνθη δροσόλουστα
Παράγ' ἡ γῆ σου,
Πτηνὰ εὐκέλαδα
Ἔχ' ἡ αὐγή σου.
Θέλγητρα ἡ φύσις σου
Σκορπᾷ μυρία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Τερπνὰ τἀρώματα
Παντὸς βουνοῦ σου,
Θεῖα τὰ χρώματα
Τοῦ οὐρανοῦ σου.
Εἰς σὲ παράδεισος
Ἡ κατοικία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Ἡ σεληνόφωτος
Νὺξ σου γαλήνην
Χύνει καὶ βάλσαμον,
Πᾶσαν ὀδύνην
Κοιμίζει εὔσπλαγχνος
Ἐν τῇ καρδίᾳ,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Ἔξοχα πνεύματα
Ἔχεις γεννήσῃ·
Τὸν κόσμον σύμπαντα
Ἔχεις φωτίσῃ·
Εἶσαι τοῦ πνεύματος
Ἡ κατοικία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Θεοῦ μειδίαμα
Σὲ ἔχει κτίσῃ,
Τοῦ μεγαλείου Του
Σ' ἔχει προικίσῃ
Ἡ ἐπουράνιος
Ἡ ἁρμονία,
Ἑλλὰς γλυκεῖα, Ἑλλὰς γλυκεῖα!

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἔγιναν καὶ φέτος αἱ ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ κατέδειξαν τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἀξιεπαίνων πτωχῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα, ἐργαζόμενα καὶ ὑπηρετοῦντα ὅλην τὴν ἡμέραν, καταγίνονται τὴν νύκτα νὰ μάθουν γράμματα, νὰ φωτισθοῦν, νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασίν των.

Κατὰ τὴν συγκινητικὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ μαθηταὶ ἔψαλαν τὸν κατωτέρω ὕμνον, συντεθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Καμπούρογλου, καὶ τονισθέντα καταλλήλως ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Πολυκράτους:

Προσευχὴ τῆς Ἐργασίας
ἐπὶ γῆς καὶ τῆς Παιδείας,
μ' εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ,
εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὡραίου
τῆς Πατρίδος μας Νεοῦ,
Ὅπου εἰς μίαν ὥραν μόνον,
ἐξ ἡμερησίων πόνων
τὸ πτωχὸ παιδὶ κερδίζει
δύναμιν ἐνὸς Λαοῦ,
ἀντὶ δόξης καὶ χρυσοῦ·
Ἀπὸ πνεῦμα καὶ καρδίαν
Ποιητοῦ, Προνοίας εἶδος, (*)
ἀπὸ νάματα σοφίας
ποτισθεῖσα ἑλληνίδος,
εἶνε τῶν Ἀπόρων Παίδων
ἡ Σχολὴ τοῦ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ.

Ι. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἱδρύθη κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις «Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων» ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας.

Κατὰ τὸ Καταστατικόν, κυρωθὲν διὰ Β. Διατάγματος καὶ δημοσιευθέν, ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου, ἤτοι ἡ διάδοσις ὠφελίμων γνώσεων παρὰ τῷ λαῷ, θὰ ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλιαρίων εὐώνων, εὐλήπτων καὶ συντεταγμένων εἰς ὁμαλὴν καὶ ὁμοιόμορφον γλῶσσαν.

Τοῦ Συλλόγου τούτου, ὁ ὁποῖος ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν του τὰ διαπρεπέστερα πρόσωπα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ κ. Δ. Βικέλας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Λάρα», ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δ. Αἰγινήτης, διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου, καὶ ταμίας ὁ κ. Παντελῆς Ψύχας.

Ὁ Σύλλογος ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῶν πλουσίων ὁμογενῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐθνωφελοῦς του σκοποῦ. Ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἔσπευσαν νὰ εἰσφέρουν τὸν ὀβολόν των οἱ δυνάμενοι— μέχρι τοῦδε συνήχθησαν περὶ τὰς 20,000 δραχμῶν,— καὶ ἡ πανθομολογουμένη ἱκανότης τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, προοιωνίζονται τὰ ἄριστα περὶ τῆς ἐπιτυχοῦς δράσεως τοῦ εὐεργετικοῦ Συλλόγου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ φωτίσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, παρέχων εἰς αὐτὸν τὸ τόσῳ σπάνιον σήμερον λ α ϊ κ ὸ ν β ι β λ ί ο ν.

Ἡ «Διάπλασις» συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφοὺς τῶν συνδρομητῶν της τὴν ὑποστήριξιν τοῦ π ρ ὸ ς δ ι ά δ ο σ ι ν ὠ φ ε λ ί μ ω ν β ι β λ ί ω ν Σ υ λ λ ό γ ο υ.

(*) Τοῦ ἀειμνήστου Σ. Ν. Βασιλειάδου, σχόντος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἱδρύσεως τῆς σχολῆς.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ξηθῇ κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα **δωδεκασέλιδον μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν**.

[Ξ] Εἰς πάντα ξεσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Ἔδσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί

Θ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐξεσπάθωσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Μικρὸς Σύλλογος Βόλου διὰ τοῦ Φιλοθαυάτου (2), διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου (1), Ἀνώνυμος ἐκ Κων|πόλεως (1), Δημήτριος Μκούσιος (1), Πολυδεύκης Ι. Ξενάκης (1), Ἀδριανὴ Ἀποστόλου (1), Τριανταφυλλιὰ Μαλέας (1), Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (1), Φεγγόβολη Αὐγούλα (1), Ζωγράφος Παρράσιος (1) Δήμητρα Ραζῆ (1), Αἰχμάλωτος Χελιδὼν (1), Σύλλογος Ἔρευνα, διὰ τοῦ Σιδηροῦ Κράνους (1), Σύλλογος ἡ Δρᾶσις, διὰ Ζήτσας Γ. Σημίτου (1), Τρομέρδς Γίγας (4), Ι. Γ. Καψῆς (1) Γρυνιάρα (1), Φίλιππος Οἰκονομόπουλος (1), Περ. Κωνστ. καὶ Ἀνδρ. Δ. Σκέφερη (1), Νοσταλγὸς Ἕλλην (1), Σύλλογος Ἐλπὶς διὰ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἐρήμου (1), Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας (1), Βελορέφος Ἄρτεμις (1), Εὐφορίων (1), Ναυτοπούλα (1), Ι. Τρικόγλου (1), Π. Β. Χατζηκωνσταντίνης (1), Νέστωρ Κ. Βαλτζῆς (1).

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ. . . 412
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » » 32

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου νέοι συνδρ. 444

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμᾶ, ἔβαλα τὸ γκίστρι μου καὶ ἔπιασα ὅλα τὰ ψάρια, μὰ ὅλα!

— Μπᾶ! καὶ πῶς γίνεται αὐτό;

— Εἶνε κατὰ τὸ μέρος ποῦ ψαρεύει κανεῖς, μαμμᾶ.

— Καὶ σὺ ποῦ ἐψάρευες;

— Στὴ σάλα . . . 'στὸ βάζο μὲ τὰ κοκκινόψαρα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσόψαρο.

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον τό:

"ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΗΕΝΡΙ ΜΑΛΙΝ

Ὀγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, εὐόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜ. ΛΝΝΙΝΟΥ

Εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς **Ἀδετος ὁρ. 3.50.—Χρυσόδ. ὁρ. 6**

☞ Οἱ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου τὸ βραδύτερον θὰ ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ νὰ γοράζουν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς 5 μόνον φράγκα ἕκαστον ἀντὶ τῶν 7. καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ ΛΑΧΕΙΟΝ τῆς Βιβλιοθήκης, καθ' ὃ βιβλία ἀξίας 150 φράγκων θὰ διανεμηθῶσι διὰ κλήρου εἰς 10 συνδρομητάς.

Ἴδε τὰς λεπτομερείας εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελίδι 186 τοῦ 25ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως ἐ Ξ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὑποβάλλει εὐλαβῶς τὰς ἐγκαρδίους αὐτῆς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα, **τὸν βασιλόπαιδα Χριστοφόρον**, τὸν σεπτὸν αὐτῆς Συνδρομητὴν καὶ Φίλον, δι' ὅσα ἐνθουσιώδη εὐηρεστήθη νὰ τῇ διαμηνύσῃ περὶ τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ», καὶ διότι ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ ἐγγραφῇ εἰς αὐτὸ συνδρομητής, δίδων οὕτω Αὐτός, ὡς Βασιλόπαις, εἰς πάντας τοὺς Ἑλληνόπαιδας, τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα τῆς ὑποστηρίξεως ἑνὸς τόσον ὡραίου, διδακτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ βιβλίου, οἷον τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΕΙΝΕ ἀπεριγράπτος ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐξήγειρε μεταξὺ τῶν φίλων μου τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος.» Τί ὡραῖον βιβλίον! λέγουν ὅλοι· τί λαμπρὰ ἐκλογή! ποία ἀπόλαυσις μᾶς περιμένει! Καὶ ἔρχονται οἱ συνδρομηταί, ἔρχοντοι, ποῦ δὲν πραφθάνω νὰ τοὺς γγράφω. Εὖγε σας, παιδιά μου! Ἐγγραφόμεναι εἰς τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος» ἀποδεικνύετε, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα σας, ὅτι ἔχετε εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε κῶς ἐκτελεῖται τὸ κρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον, ὅτι θέλετε νὰ συγκινηθῆτε ἀπὸ τοὺς ἡρωϊσμοὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ καὶ νὰ μιμηθῆτε μίαν ἡμέραν τοὺς ἥρωάς του. Εὖγε σας! Αἰσθάνομαι διπλασιαζομένην τὴν ἀγάπην μου πρὸς τοὺς φίλους μου, ὅσοι σπεύδουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος.»

Νὰ καὶ ἡ *Δέα* [Ε]. Εἶχε νά μου γράψῃ τόσον καιρὸν ἐξ αἰτίας τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰ μόλις ἔλαβε τὸ φύλλον μὲ τὴν Ἀγγελίαν, ἀμέσως ἔσπευσε νά μου εἴπῃ τὰς ἐντυπώσεις της: «Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἐξαιρετικὴν χαράν, γράφει, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησε τὸ προχθεσινὸν φυλλάδιον, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀγγελίας τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης σου. Ἐξ ὅσων ἐννόησα, κρίνω ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ εἶνε λαμπρόν, καὶ θὰ εἶνε πολὺ κρίμα ἂν δὲν το ἀναγνώσουν ὅλοι καὶ ὅλαι. Τί καλλιτέραν ἀνταμοιβὴν θὰ ἠθέλαμεν διὰ τὰς ἐξετάσεις μας καὶ διὰ τοὺς κόπους μας καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὡραῖον βιβλίον; Σ' εὐχαριστοῦμεν πολύ, διότι φροντίζεις τόσον διὰ τοὺς συνδρομητάς σου.»

Ἡ δὲ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* [ΕΕ] μοῦ γράφει: « . . . Πῶς νὰ σου περιγράψω τὰς ἐκ τῆς Ἀγγελίας ἐντυπώσεις μου; Δύνασαι νὰ τας ἐννοήσῃς καλλίτερον ἀκόμη, ὅταν ἴσως ὅτι σήμερον ἀμέσως σοῦ στέλλω τὸ ἀντίτιμον, διὰ νὰ μου ἀποστείλῃς ἅμα τῇ ἐκδόσει του ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ὑπὲρ Πατρίδος ». Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ συντομεύσῃ τὸν χρόνον, διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ λάβω τὸν ἀνεκτίμητον τοῦτον θησαυρόν, ὁ ὁποῖος, μόνον ἐκ τοῦ τίτλου, κάμνει τὴν καρδίαν μου νὰ πάλλῃ ἀκόμη περισσότερον, ὡς γνησίας Ἑλληνίδος.» — Ἐπιδίδασα καὶ τὸ διήγημά σου, *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν*, καὶ μου ἤρεσε πολύ.

Μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν μοῦ γράφουν διὰ τὸ «*Ὑπὲρ Πατρίδος*» καὶ ὁ *Παῖς τῆς Σικυῶνος* (ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ μείνῃ κενεὸς εἰς τὸν τόπον του ποῦ νὰ μὴ ἀναγνώσῃ τοιοῦτον βιβλίον, ὄχι μόνον ἐκ τῶν συνδρομητῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων Ἑλληνοπαίδων) ἡ *Ἀεροναυτοπόλα* (ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ ἐγγραφῇ ἐκ τῶν πρώτων·) ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* (κατενθουσιασμένος διότι ὁ ἥρως τοῦ βιβλίου εἶνε Μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, ὅπως αὐτός·) τὸ *Σπίρτο Μονάχο* (ποῦ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὸν «κουμπαρᾶν» διὰ νὰ μαζεύσῃ τὸ ἀντίτιμον, διότι αὐτὸ δὲν ἔχει ἄφθονα τὰ μέσα ὅπως οἱ ἄλλοι·) ἡ *Καλὴ Ὄρεξις* κτλ. κτλ. Καὶ ποῦ νὰ ἴδῃτε ἀκόμη! Μόλις εἴμεθα εἰς τὴν ἀρχήν.

Καπετὰν Γιακουμῆ, σοῦ ἔστειλα τὸ Λυσόχαρτον καὶ τὸ 30ὸν φύλλον ποῦ ἔχαθη. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ εἶχες τὴν πρόνοιαν νὰ ἐσωκλείσῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὴν ἔντυπον διεύθυνσιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν σοῦ στέλλω τὸ φύλλον. Ἂν ἤξευραν πόσον μ' εὐκολύνει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν τὸ κόκκινο ἐκεῖνο χαρτάκι, ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ ἐφρόντιζαν νὰ το ἐσωκλείουν, ὁσάκις μοῦ κάμνουν παραγγελίαν. Θά με ἔκαμναν νὰ γλυτώνω ὅλον τὸν καιρὸν ποῦ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ψάξω καὶ νὰ εὕρω τὴν διεύθυνσιν τοῦ παραγγέλλοντος. Τὸ εἶπα τόσες φορές, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι τὸ ἤκουσαν ἕως τώρα. Τί τακτικοὶ ποῦ εἶνε οἱ αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ Εὐρωπαῖοι! Βλέπω τοὺς ξένους συνδρομητάς μου—διότι ἔχω πολλοὺς τοιούτους, γνωρίζοντας τὴν ἑλληνικήν·—καὶ γράμμα ἄπλοῦν νὰ μου γράψουν, θά μου ἐσωκλείσουν καὶ τὸ κόκκινο χαρτάκι· εἶνε ἀδύνατον!

Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, τὸ πρὸς τὸν *Κόμητα τῆς Ἑρμουπόλεως* τετράδιόν σου, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐχάθη ὅταν τοῦ το ἔστειλα. Ποτὲ δὲν ἀπέρριψα τετράδιόν σου ἕνεκα ἀπρεπῶν ἀπαντήσεων· ἀπεναντίας θὰ ηὐχόμην νὰ σ' ἐμιμοῦντο μερικοὶ ὡς πρὸς τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἀπαντήσεών σου, ἡ ὁποία εἶνε δεῖγμα καλῆς ἀνατροφῆς. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν ποὺ μου προσφέρεις, ἂν ἔλθω εἰς τὴν Ἄνδρον διὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Καβρη. Ἀλλὰ κῶς νὰ ἔλθω; εἰμπορῶ νἀφήσω τὴν ἐργασίαν;

Θεαγένη, [Ε] φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε Ἕλληνες αὐτοὶ περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφεις, ὅτι πρωτιμοῦν γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ περιοδικὰ ἀπὸ τὴν Διάπλασιν. Πρῶτα τὰ ἑλληνικά, ἔπειτα τὰ ξένα. Ἀφ' οὗ ὑπάρχουν τόσοι ξένοι ἀναγινώσκοντες τὴν Διάπλασιν, ποῦ ἔμειναν οἱ Ἑλληνόπαιδες; Θέλεις νὰ σου φέρω ἕνα παράδειγμα; Ἴδοὺ: Τὸν περασμένον μῆνα ἐνεγράφη εἰς τὴν « Διάπλασιν » διὰ τὴν δικαπενταετῆ του θυγατέρα ... ποῖος νομίζεις; ἡ Α. Ε. ὁ Σετρουλλὰχ πασᾶς, ὑπασπιστὴς τοῦ Σουλτάνου καὶ Ἐπιτελάρχης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ! Νομίζω ὅτι ὕστερα ἀπὸ αὐτό, πρέπει νὰ ἐντρέκεται κάθε Ἕλλην πατήρ, ποῦ δὲν ἔχει γραμμένα τὰ παιδιά του εἰς τὴν « Διάπλασιν.» — Διὰ τὸ ζήτημα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ὁ κλῆρος δὲν κάμνει τὴν ἀδικίαν ποῦ φοβεῖσαι. Δὲν ἔμαθες τὴν θεωρίαν τῶν πιθανοτήτων; Οἱ στέλλοντες τὰς περισσοτέρας καλὰς Ἀσκήσεις κληρόνονται καὶ συχνότερα.

Σπουδαιότατα τὰ σημερινὰ νέα τοῦ *Μικροῦ Πειρακτηρίου* [Ε]. Πρῶτον, ἔδωσε λαμπρὰς ἐξετάσεις, δεύτερον ἀπέκτησε ἕνα ἀδελφάκι (νά του ζήσῃ), τρίτον . . . ἐοδρεσε διὰ πρώτην φορὰν μακρυὰ παντελόνια. Μὲ τί χάριν μοῦ διηγεῖται καὶ τὸ πάθημά του, ἐξ αἰτίας τῶν μακρυῶν αὐτῶν παντελονιῶν! Ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινε καμαρωτὸς καὶ κορδωμένος, μὲ τὰ χέρια 'στὴς τσέπες, νομίζων ὅτι τὸν βλέπει ὅλος ὁ κόσμος, ἔξαφνα σκοντάπτει εἰς τὸν τσαβλὰν ἑνὸς στραγαλατζῆ καὶ . . . πάρ' τον κάτω, ὅλο μὲ τὰ μακρυὰ παντελόνια. Ἔ, τότε δὴ τότε . . . Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Μὲ γειὰ σου καὶ μὲ χαρά σου. *Μικρὸν Πειρακτήριον*.

Α. *Γρονιάρα*. ἤθελα νὰ σε μαλώσω ὀλίγον διὰ τὰ παράπονά σου, ἀλλὰ δὲν πηγαίνει, ἀφ' οὗ μάλιστα ἀρραβωνιάσατε τὴν ἀδελφήν σου—ἀκοῦς ποῦ δὲν την θυμοῦμαι!—καὶ εἶσαι εἰς τὲς χαρές σου. Νά σας ζήσῃ καὶ νὰ τὴν ἰδῆτε ὅπως ἐπιθυμεῖτε! Ἀλλὰ διατί νὰ με λυπήσῃς ἐμένα μὲ τὰ παράπονά σου; Ἀπὸ ποῦ ἐννόησες ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ; Μὰ γίνεται νὰ μὴ ἀγαπῶ ἕνα κορίτσι «ποῦ μ' ἔχει 'στὴν καρδιά του μαζί μὲ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά, σὰν δεύτερη μητέρα;» . . .

Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ. σὲ συγχαίρω διὰ τὸν πρυβιβασμόν σου καὶ σου εὐχομαι εἰς ἀνώτερα. ἀφ' οὗ μάλιστα ἦσαν αἱ πρῶταί σου ἐξετάσεις αὐταί. Βεβαίως θὰ δώσω τὰ ἀνάλογα Εὖσημα καὶ εἰς ἐκείνας τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι, μολονότι καλαί, δὲν θὰ κληρωθοῦν πρὸς δημοσίευσιν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Εἰς τὰ κεκρυμμένα ὀνόματα δὲν τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἂν τηρῆται καὶ ἡ ὀρθογραφία, τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἰωάννη Στεφάνου, μὰ δὲν εἶπα ὅτι, ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, τὰ καλλίτερα δημοσιεύονται διὰ κλήρου; Ἀντὶ λοιπὸν νὰ φαντασθῇς αὐτὸ τὸ παράλογον, — ὅτι ἀηλαδὴ σὲ παραμελῶ, διότι δὲν μένεις πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας (! !)—ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃς ἁπλούστατα, ὅτι μέχρι τοῦδε τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου δὲν ἐκληρώθησαν. Δὲν παραμελῶ κανένα, φίλε Στεφάνου, καὶ πολὺ μεριμνότερον τοὺς μακρὰν μένοντας φίλους . .

Μ. Α. Ζ. *ποῖος εἶσαι*; Πῶς θέλεις νἀπαντήσω εἰς μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολήν; Φανέρωσέ μου λοιπὸν τὄνομά σου, διότι ἡ πρότασίς σου μοῦ ἤρεσε, καὶ θὰ την θέσω εἰς ἐνέργειαν πολὺ γρήγορα.

Μαθήτρια Καλλιτέχνις [ΕΕ], αὐτὰ λοιπὸν συνέβαιναν ποῦ εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου τόσον καιρόν! Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες λησμονήσῃ... Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσην εὐχαριστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου, μὲ τὰς τόσας ἐνδιαφερούσας πληροφορίας. Ἐκολακεύθην πολὺ δε' αὐτὰ ποὺ σα; εἶπεν ἡ κυρία Διευθύντρια, «ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν την ἀγαπούσατε, ὅσον ἀγαπᾶτε κ' ἐμέ.» Ἀ, εἶμαι πολὺ εὐτυχής.

Δύο φίλοι μου, ὁ *Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης* καὶ ὁ *Γεώργιος Κεαπέκος*, ἴδρυσαν Σύλλογον, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀθηνᾶ», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν εἰς τὴν «Διάπλασιν» καὶ εἰς τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος.» Τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἀγάπην των.

Ζωηρὰ Φλὸξ [ΕΕ] διὰ τὸ ζήτημα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, νομίζω ὅτι εἶνε ὁλωσδιόλου περιττὸν νὰ ἐπανέλθωμεν, διότι μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς καὶ θὰ δηλώσω ὅτι δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις μέχρι τέλους τοῦ

ἔτους, παρὰ μόνον διὰ τὸν Διαγωνισμόν. — Τὸ ζήτημα τῆς πρὸς τὸ φύλον συμφωνίας τῶν ψευδωνύμων μὲ ἀπησχόλησε πολλάκις· εἶπα δηλαδὴ νὰ ἐπιβάλλω εἰς τὰ ἀγόριον ἀρσενικὰ ἢ οὐδέτερα ψευδώνυμα, καὶ εἰς τὰ κορίτσια μόνον θηλυκά. Ἀλλὰ ξεύρεις τί ἀναστάτωσις θὰ ἐπήρχετο; Καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς ποῖον σκοπόν; Μήπως κάμῃ τις λάθος καὶ προτείνῃ ἀλληλογραφίαν πρὸς ἑτερόφυλον; Ἐγὼ ὅμως δὲν την δημοσιεύω, καὶ τελειόνει. — Ὁποσδήποτε, ἤθελα νἀκούσω τί λέγουν καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὸ ζήτημα τοῦ·ο.

Ἡ Κικὴ εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν *Σχίλλερ* καὶ τὸ *Σιδηροῦν Κράνος* διὰ τὰ γραμματόσημα ποὺ της ἔστειλαν.

Φαίνεται ὅτι ὁ Φωτογραφικὸς Διαγωνισμός, τὸν ὁποῖον θὰ προκηρύξω μετ' ὀλίγον, θὰ ἐπιτύχῃ λαμπρά, διότι πολλοὶ φίλοι μου καταγίνονται μὲ τὴν φωτογραφίαν. Ἔχω μάλιστα νὰ εὐχαριστήσω καὶ μερικούς, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔκαμαν ὡραίας ἐκπλήξεις. Ἐν πρώτοις ὁ *Ἀρχιεπουτούλιακας* ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ κρυφὰ κρυφά, χωρὶς νὰ τον ἐννοήσῃ κανείς, ἐκτῆρε μὲ τὸ ἐν στανταν ἐ του τὸν χ. Παπαδόπουλον, καὶ τὸν κ. Ξενόπουλον, καθὼς εἰργάζοντο εἰς τὰ γραφεῖά των, καὶ μου ἔστειλεν ἔξαφνα δύο ἀφαιοτάτας φωτογραφίας. — Ἐκεῖ ποὺ τας ἐκαμάρωνα, νά, μου ἔρχεται καὶ τρίτη. Αὐτὴ παρίστανε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Γραφείου μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, καὶ εἶνε ἔργον τοῦ φίλου μου *Πὶκ Νὶκ* (μάλιστα ἴσως τὸ δημοσεύσω·)—τέλος ἦλθε καὶ ὁ *Εὐφορίων* διὰ νὰποχαιρετήσῃ, ποῦ ἔφευγε διὰ τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐκτῆρε μὲ τὴν ὡραίαν μηχανήν του τὴν Κυρὰ Μάρθαν καὶ τὴν Ἀγάπην. Ἄμα μοῦ στεῖλῃ ἀντίτυπα, θὰ σας εἰπῶ ἂν ἐπέτυχε

Ἡ Μαύρη Βίβλος Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔγραφα 3 [Μ] εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε ὁλόκληρον τετράδιον μὲ Ἀσκήσεις, ἀντιγραμμένας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Τίποτε ἄλλο.

ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Ὁ βοσκὸς εἶνε κρυμμένος ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, ποῦ φαίνονται ἀπέξω ἀπὸ τὴν μάνδραν. Τὸ κεφάλι του εἶνε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τάριστερᾷ προβάτου. Ὁ μανδρότοιχος σχηματίζει τὸ φόρεμά του, τὸ δὲ χεῖλος τοῦ μανδροτοίχου ἀποτελεῖ τὴν μακρὰν του *γλίτσαν*. Ἕνας κλάδος δένδρου σχηματίζει τὴν φλογέραν του, καὶ τὰ φύλλα σχηματίζουν τὰ χέρια του. Ἡ καμπύλη γραμμή, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μούρην τοῦ προβάτου καὶ τελειόνει εἰς τὴν οὐράν του, αὐτὴ διαγράφει καὶ τὸ σῶμα τοῦ βοσκοῦ, ὁ ὁποῖος κάθεται ἡσύχως καὶ παίζει τὴν φλογέραν του, ὅπως εἰμποροῦμεν νὰ τον ἴδωμεν ἐξαίρετα, ἂν στρέψωμεν τὸ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τάριστερᾷ πλευρὰ τῆς εἰκόνος νὰ γίνῃ βάσις

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος: ἡ *Φαιδίμη* (πρώτη ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ) ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην*, ὁ *Σοφὸς Σωκράτης*, τὸ *Ἡρωϊκὸν Σίφος* (τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀνεκάλυψε καὶ μίαν μαύρην γραῖαν, κρυμμένην εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα τοῦ 22ου φυλλαδίου, ἡ ὁποία καριστάνει τὸ ναυάγιον τῆς «Εὐσταθείας»· ἡ γραῖα, λέγει, σχηματίζεται μέσα εἰς τοὺς ἀφροὺς τῆς δίνης, ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλοῖαν· τὴν εἴδατε; ἐγὼ ὄχι·) ὁ *Καπετὰν Γιακουμῆς*, ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* ἡ *Δέα*, ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος*, ὁ *Ἀριστοτέλης Κατσούλης*, τὸ *Σιδηροῦν Κράνος*, ὁ *Τάκταλος*, ἡ *Ἀνεμώνη* (μὲ τὴν ζωγραφιὰν τοῦ βοσκοῦ χρωματιστὴν·) ἡ *Νεαρὰ Φιλόσοφος*, ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς*, ἡ *Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ* καὶ . . . παίω διὰ νὰ μὴ γεμίσω τὸ φύλλον μὲ τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν. Τώρα σᾶς ἑτοιμάζω μίαν ἄλλην Μαγικὴν Εἰκόνα. Δύυυσκολη; Πῶ, πῶ!

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ *Σοφὸς Σωκράτης*, ἐπιδοκιμάζων τὸν σκοπὸν τοῦ Ταμείου, διοργανόνει «Δαχεῖον ὑπὲρ Ἐγγραφῆς Ἀπόρων εἰς τὸ Περιοδικὸν ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», ἔχων εἰς τοῦτο βοηθοὺς καὶ τοὺς γονεῖς του. Θὰ ἐνεργήσῃ νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν πατρίδα του χίλια γραμμάτια πρὸς 50 λεπτὰ ἕκαστον· ἐκ τοῦ εἰσπραχθησομένου ποσοῦ, δρ. 200 θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς κερδίσοντας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ διατεθῇ ὑπὲρ Ἐγγραφῆς Ἀπόρων. Συγχαίρω τὸν *Σοφὸν Σωκράτην* διὰ τὴν ὡραίαν του ἰδέαν καὶ εὔχομαι νὰ την πραγματοποιήσῃ.

Ὁ *Εὐφορίων* [ΕΕ] ἐλθὼν ὁ ἴδιος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐνέγραψε τὸ πτωχὸν παιδί, ποὺ μου εἶχε συστήσῃ ὁ *Δημήτριος Κ. Φιλέρης* ἐκ Ναυπλίου. Ὁ δὲ *Ἰωάννης Τρικόγλους* [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν ἑπτὰ δραχμάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραψα τὸ πτωχὸν παιδί ποὺ μου εἶχε συστήσῃ ὁ *Βράχος τῆς Νταμπάτσας* ἐκ Βόλου. Εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω καὶ τοὺς δύο διὰ τὴν εὐγενῆ των πρᾶξιν.

Σύσταση δὲν εἶχα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καμμίαν. Ἂς μὴ λησμονοῦν ὅμως οἱ φίλοι μου, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη συστημένοι, ποῦ δὲν ἐνεγράφησαν, ὅυο ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπαιτοῦνται ἀνὰ 8 φράγκα.

Μέχρι σήμερον ἐνεγράφησαν διὰ τοῦ Ταμείου τούτου *ἐννέα* ἄπορα παιδία. Εὖγε εἰς τοὺς καλούς μου φίλους!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους: *Ρεγολέτον* (Ι. Τ.) *Χρυσῆν Πρωΐαν* (Χ. Μ. ἴχι *Χρυσῆν Αὐγήν*, διότι ἔχω ἤδη *Χρυσῆν Αὐγούλαν*) καὶ *Ὑποφάσκουσαν Ἠώ* (Α. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφῃς τακτικά.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ὁ *Καπετὰν Γιακουμῆς* ζητεῖ τὰ δεύτερα γράμματα τοῦ *Ἀετοῦ τοῦ Σουλίου*, διότι εἶδε τὰ ἀρχικά του καὶ ὑποθέτει ὅτι τὸν γνωρίζει·—ὁ *Θεαγένης* εὔχεται εἰς τὸν *Κόβρον* καλὸν ταξεῖδι καὶ εἰς τὸν *Σοφὸν Πετταικὸν* καλὴν διασκέδασιν·—ὁ Σύλλογος « Ὀμόνοια» ἐν Κωνσταντινουπόλει, πληροφορεῖ τοὺς ἐν Σμύρνῃ συνδρομητάς, ὅτι ὁ βουλόμενος νὰ γίνῃ μέλος, πρέπει νἀποταθῇ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπόν του *Ντκον Βερόπουλον*, Εὐαγγελικὴ Σχολή — ἡ *Δέα* ἀσπάζεται τὴν *Πηνελόπην Ἀγγελίδου*·—ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* συγχαίρει τὴν *Ναυτοπούλαν* διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις της εἰς τὸ Ὠδεῖον·—ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον*·—ἡ *Γλυκεῖα Ἑλλὰς* ἀσπάζεται τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὸ ὡρκῖον της γράψιμον·—ὁ *Ν. Ε Τσιτσίνιας*, ἐκ Πόρτ-Σαΐδ, ἀσπάζεται τὸν *Τρακάκην*·—ἡ *Χιωτοπούλα* συγχαίρει τὸ Χιωτάκι καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του·— ἡ *Ἀμφιλύκη* ἐρωτᾷ τὴν *Θεὰν Ἀθηνᾶν*, ἂν ἐφέτος θὰ παραθερίσῃ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ποῦ;—τὸ *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ναυάρχου Θερβέρα*·—τὸ *Ἀτταβίριον Ρόδου* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ἀγρίου Μάγδη*, τὸν ὁποῖον πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ·—ἡ *Μενεξεδένια* ἀσπάζεται ὅλους τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνδρομητὰς καὶ Συνδρομητρίας, ὡς συμπατριώτας, καὶ τοὺς μακαρίζει ποῦ ζοῦν εἰς τὸν ἀγαπημένον της Βόσπορον· — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* πληροφορεῖ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* ὅτι τὸν Αὔγουστον θὰ ὑπάγῃ εἰς Σκόπελον, ἀφ' οὗ πρῶτα ἐπισκεφθῇ τὴν ἀγαπητήν του Τῆνον· — ἡ *Μαθήτρια Καλλιτέχνις* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν*, τὴν *Κουκλίτσαν* καὶ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν*·—ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Λούσιον* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον*· — ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστέρα τοῦ Πόντου*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Βερυβιόδην*· — ἡ *Ζωηρὰ Φλὸξ* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸ *Γλυκὺ Φιλάκι*, *Χιωτοπούλαν* καὶ *Ἕνα Χιωτάκι*· — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*· — ἡ *Ἀνθοπωλὶς τῆς Θερώνης* μὲ τὸ *Σιδηροῦν Κράνος*, *Ἀργυρᾶν Συρίκταρ* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὸ *Κυκλάμινον τοῦ Ταϋγέτου*, *Λαοδάμαν* καὶ *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*· — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* μὲ τὸ *Στέριγμα τῆς Μητρὸς* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*· — ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* μὲ τὴν *Ἐλληνικὴν Σημαίαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀσπροποταμίτην*· — τὸ *Ρόδον τῶν Ἄλπεων* μὲ τὴν *Ἐλαφρὰν Ἄκαιον*. *Ἐξόριστον Ἑλληνίδα* καὶ *Θεφανώ*· — ἡ *Κατσαρομάλλω* μὲ τὴν *Μιμίζαν*· —

διασκεδάσης, κεσιηγουμένη τόσους μῆνας τὴν Ἰταλίαν !..) *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (δόξα *σοι* ὁ Θεός, ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς καὶ ἕνα γράμμα, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν ! ὥστε τὸν χειμῶνα θὰ σ' ἔχωμεν ἐδῶ ; τί καλά !) *Ἰφιγένειαν Θεοδωροπούλου* (διατί δὲν σημειόνεις καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν ἐπιστολήν ; εἶνε ἀπαραίτητον· ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ σου ἀπαντῶ μὲ τόνομά σου·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι !) *Ἀρηΐφιλον, Γ. Δεβεντάκην, Βράχαν τῆς Νυκτός*, (βεβαιότατα, ἔχεις δίκαιον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Χιωτοπούλαν* (ἐγκρίνεται, καθὼς βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον·) *Ἐλαφρὰν Ἄκατον* (περιμένω λοιπὸν νὰ μου γράψῃς μετὰ τὰς ἐξετάσεις, τὰς ὁποίας εὔχομαι λαμπράς·) *Ὡραίαν Τεργέστην* (πραγματικῶς εἶνε θαυμασία ἀπόλαυσις ὁ κινηματογράφος· τὰ φύλλα τοῦ λυσοχάρτου δὲν πρέπει νὰ κόπτωνται ποτέ, διὰ νὰ εἶνε ὁμοιόμορφα· εἰμπορεῖς ὅμως νὰ τὰ στέλλῃς ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ, πληρώνουσα μόνον 5 λεπτά· οὕτω λαμβάνω πολλὰς λύσεις·) *Τζέντλεμαν* (σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ἔπειτα καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸ Ἀκρωτήρι· αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν καὶ κατὰ τὸν χῶρον τοῦ φύλλου· ὥστε δὲν εὐθύνομαι διὰ τὴν βραδύτητα·) *Νεαρὰν Φιλόσοφον* (οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε πλέον συνδρομηταί μου·) *Ἀμφιλύκην* (χαίρω ποῦ ἤρχισες νὰ ἐπινοῇς διαφόρους προφάσεις, διὰ νὰ μου γράψῃς τακτικώτερα· ἐν βλέπεις, ὅτι ἄμα θέλῃ κανείς, εὑρίσκει πάντοτε θέμα δι' ἐπιστολήν· παρατηρῶ μεγάλην πρόοδον εἰς τὸ γράψιμόν σου·) *Πασχαλιὰν* (μὴ λυπεῖσαι· θὰ ξαναμεγαλώσουν πάλιν ἡ πλεξοῦδές σου, καλλίτερες καὶ ἀπὸ πρίν· χαίρω ποῦ δὲν με εἶχες λεισμονήσῃ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα· τώρα θὰ μου γράψῃς ;) *Γουλιέλμον Τέλλον* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· σοῦ εὔχομαι κᾶσαν ἐπιτυχίαν... διὰ τὴν ὁποίαν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω· θὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, ὅτι τοῦ ζητεῖς τὴν ἄδειαν νὰ συστήσῃς ὡς φάρμακον κατὰ τῆς ὀδονταλγίας . . . τὸν ὀδοντοϊατρόν κ. Ἀντωνόπουλον·) *Φιλοσοφικὸν Δίδυμον* (εἶδα τοὺς λογαριασμούς σου, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχὴν εἶνε σωστοί· πλανᾶσαι ὅμως κατὰ τοῦτο, ὅτι ὑπολογίζεις ὅτι *ὅλοι* οἱ συνδρομηταὶ θὰ στείλουν ἀπὸ 1 φρ. ἑνῷ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνον οὔτε χίλιοι·) *Σωτ. Ξ. Σταυρουλόπουλον* (σοῦ ἀπήντησα ἤδη, ἀργὰ ὀλίγον, διότι ἀργὰ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι θὰ ἐγγράψῃς καὶ ἄλλους εἰς τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος ») *Ναύαρχον Θορβέραν*, *Ἀνεμώνην* (παρακαλῶ τὸν Θεόν νὰ σε κάμῃ γρήγορα καλά·) *Ἀσκληπιάδην* (ἡ γνώμη μου εἶνε εὐνοϊκή καὶ διὰ τὰ δύο· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμῃς ὅ,τι εἰμπορεῖς διὰ νὰ καταπείσῃς καὶ ἄλλους νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τοιοῦτον ἔξοχον βιβλίον· ὁποιος μὲ ἀγαπᾷ, ὅποιος θέλει τὴν πρόοδόν μου, ὁποιος ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τί βιβλία ἐκδίδω, τὸ ἴδιον θὰ κάμῃ·) *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* (σὲ συγχαίρω·) *Ἀτταβίριον Ρόδου*, (βεβαίως σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνδιαφέρομαι ὡς μήτηρ· γράφε μου λοιπὸν ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα· περιμένω καὶ νέα περὶ τοῦ μελετωμένου Συλλόγου, διὰ τὸν ὁποῖον σᾶς ὑπερευχαριστῶ·) *Μαρτολούλουδο* (πότε μοῦ ἔγραψες καὶ δὲν σοῦ ἀπήντησα ; σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων·) *Μενεξεδένιαν* (ἀλήθεια, τόσας πολλὰς φίλας ἔχω εἰς τὸ Ἀρσάκειον ; δὲν τας εἶχα μετρήσῃ ποτέ, καὶ μου ἔκαμες μίαν εὐχάριστον ἔκπληξιν· ἀληθινά, θὰ εἶνε ἐξαίσιον τὸ θέαμα κάθε ποῦ ἔρχεται τὸ φύλλον· καὶ εἶχε δίκαιον ἡ κ. Διευθύντρια νὰ τὸ *παρατηρήσῃ· αἱ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς*, δὲν εἶνε συνδρομητριαι·) *Βελοφόρον Ἀρτεμιν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀφρισμένον Ἄθυμα* (λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις ; εἴμεθα σύμφωνοι·) *Ἐθνικὸν Ἄτμον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν·) *Ἀμέριμνον Παῖδα* (κ' ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὴν ἐξαδελφούλαν σου· νὰ πιστεύσω, ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά ;) *Διόνυσον* (νὰ εἶσαι λοιπὸν προσεκτικός, διὰ νὰ μὴ παθαίνῃς τέτοια·) *Τίρυνθα* (θὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου, μολονότι δὲν περιμένω καὶ μεγάλα πράγματα, διότι εἴμεθα σχετικῶς ὀλίγοι καὶ ... μικροί·) *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* (ἔστειλα·) *Σαμιακὴν Σημαίαν* (καλὸν ταξεῖδι·) *Κατσαρίδαν* (τὴν γνώμην σου ἔλαβα ὀλίγον ἀργά·) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (θὰ δώσω καὶ εἰς αὐτοὺς εὔσημα· τελοσπάντων αὐτὰ εἶνε προσωρινά, διότι θὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων, καὶ θὰ διορθωθοῦν ὅλα· ὄχι, ἄνευ προτάσεως καὶ ἀποδοχῆς δὲν στέλλεται τετράδιον·) *Μάριαν Δ. Ζάννου* (ἐλήφθησαν· «Πρόας» χρυσόδετος ἐστάλη·) *Χιονισμένην Ἐλάτην*, *Ροδοστεφανωμένην Δύσιν* κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰουνίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν καὶ οἱ προσωρινῶς ἀποδημοῦντες συνδρομηταί, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ εἰς γραμματόσημον, διὰ τὴν ἐκτύπωσιν νέας ταυτίας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 2 Δεκεμβρίου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐκεῖ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

337. Δεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον ἔχει ὁ νικητής,
Ὁδὸς τὸ δεύτερόν μου.
Κ' ἓν ὄνομα πολὺ κοινὸν
Θὰ ἰδῇς ἐπὶ *σύνολόν μου.*

Κατάλη ὑπὸ τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη

338. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα τὸ *πρῶτόν μου* μισό,
Τ' ἄλλο μισὸ μου χῶμα·
Τ' ὁλάκαιρό μου εἶνε νερό. . .
Ἔλα λοιπὸν νὰ σε χαρῶ,
Μ' εὑρῆκες ἢ ἀκόμα ;

Κατάλη ὑπὸ τοῦ Φύλλου Τριανταφύλλου [Ε]

339. Στοιχειόγριφος.

Ἂν μ' εὕρῃς, σὺ εἶσαι ὁ ἴδιος Καφάλι μοῦ ἀλλάζεις;
Εἰς τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας εὐθὺς μὲ καταιδάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου (Σ. Ἔρευνα).

340. Ἀναγραμματισμός.

Ἐνδύω ζῆς, κυκλοφορῶ. Ἂν μαναγραμματίσης,
Ἐκείνην ποὺ σε ἔφερε ἐπὶ φῶς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεροθήματος (Σ. Ἔρευνα)

341. Αἴνιγμα.

Εἶμαι βωβὴ σὰν τὸ νεκρὸ ἐνδοῳ ὑγιαίνω
Μ' ἐσπάραξες; σοῦ ὁμιλῶ. Μὲ ἔκαυσες; σωπαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτραν.

342. Κυβόλεξον.

★ Η ★ ★
Η ★ ★ ★
★ ★ ★ Η
★ ★ Η ★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.

343. — Μαιάνδρος.

```
★  ★★★★★★★   ★★★★★★★
★  ★       ★ ★     ★
★  ★       ★ ★     ★
★  ★★★★    ★ ★★★★  ★
★     ★    ★    ★  ★
★     ★    ★    ★  ★
★★★★★★★   ★★★★★★★  ★
```

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀσεριθμοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται κατὰ σειράν. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, χώρα τῆς Ἀσίας, σύνδεσμος, ἀρχαῖος Θεός, ὄρος, Αὐτοκράτωρ, Νῆσος, θαλασσινόν, δένδρον καρποφόρον, σπλάγχνον, πόλις εὐρωπαϊκή, ἡμίθεος, σύμβολον· (τὸ τελικὸν ἑκάστης λέξεως θὰ εἶνε ἀρχικὸν τῆς ἑπομένης.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς Καμελίας

344—346. Λογοπαίγνια.

1.- Ποῖον ὄρεον εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ κομμωτηρίου;
Ἐστάλη ὑπὸ Ὄλυμπιος τοῦ Γρηγόρου.

2.- Ποία θεὰ εἶνε μαζὶ μὲ τοὺς χοίρους;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης

3.- Ποῖον ἔχει ἄντιθετον τὸ 1/2 ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα.

347. Φύρδην Μίγδην.

Ρολοὺς λάνου βόσισά, ἄλγεμην χανὴρ κιλατεύσα.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πινδίου

348—372. Μαγικὴ Συλλαβή

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :

Ναΐας, ἴσως, ἡγέτης, οἰνών, ἴσον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐυφοῦ Πιττακοῦ

373-374. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ *σκότος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *φῶς*.
2.—Ὁ *παῖς* δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *γέρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Βλαχάκη.

375. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-σημ-ειαει-οο-αα-ωε η ωεια-η-σκει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τακτάλου (Σ. Ἔρευνα.)

376. Φωνηεντόλιπον.

κς-σκρπ-τν-κρν-δν-τν-μζ-πλν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλέους Ν. Κυζικηνοῦ.

377. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Μ}}{\text{ἔρου}} \times \frac{\text{ΤΕ}}{\text{γεν}}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιθαρωδοῦ Ἀρίονος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Ἀπριλίου ἐ. ἔ.

232. Μενέλαος (μέ, ναί, λαός).—233. Αἰακὸς (αἴ, α, Κώς).—234. Δεσμός, δασμός. — 235. Ἄξιος, Ἀξιός.

236.
Δ Ε Μ Α
Ε Δ Ε Μ
Μ Ε Θ Η
Α Μ Η Ν

237.
Α Λ Β Α Ν Ι Α
Σ Ν Κ
Π Ν Τ
Α Μ Φ Ι Σ Σ Α
Σ Β Ι
Ι Α Ο
Α Κ Α Σ Τ Ο Σ

238. Ἡ φιλία εἶνε δεσμὸς ἱερός.—239.-241. 1. Καμήλα (κάμει λα).— 2. Ὁ καρπός.—3. Τὸ Μυριόφυτον.— 242. Τὸ ἐπίρρημα *νῦν*. — 243. 245. 1, Δδλς (*διάβολος*) Βλς (Βῶλος), γλς (γέλως), γγλς (Ἄγγελος).— 2, στρτς (*στρατεώτης*), στρτς (στρατὸς), ορτς (σύρτις), ορς (Σῦρος) τορς (*Τσάρος*). — 3, Κλος (*κόλασις*), κλς (κολὸς), πκλς (ποικίλος), πρλς (πυραλίς), πρδς (πρόοδος), πρδος (Παράδεισος).—246. Τύχη οὐ διέπει τὰ πάντα.

---

247. Βελισσάριος (Βελῆς, Ἄρειος).—248. Σοῦσα (σοῦ, σά).—249 Θρανίον, κρανίον. — 250. Λύπη, Πύλη. — 251. Τὸ Νησίον τῆς Μεσσηνίας.

252.
Ν Α Ξ Ο Σ
Α Δ Υ Σ
Ξ Υ Ν
Ο Σ
Σ

253.
ΤΘΑΜΙΔΗΣ
ΘΕΗΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΑΓΗΣΙΔΑΟΣ
ΒΡΑΣΙΔΑΣ
ΦΙΑΟΠΟΙΜΗΝ
ΧΑΡΗΣ

254-259. 1, Ὄσιρις. 2, Ἶρις. 3, Ἄτη. 4, Ἰανός. 5, Αἰόλος. 6, Ἄρης.—260. ΙΟΡΔΑΝΗΣ, ὄρνις, Ρῆνος, δίνη, Ἅδης, νάρδος, Ἡσιόνη, σίδηρος.—261. Διότι δὲν τα κόπτουν.—262. ΑΕΤΟΣ (1, γερΑνός. 2, πελΕκάν. 3, ἀλεκΤορίς. 4, κολΟιός. 5, περιΣτερά). 263. Εἰ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.— 264. Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ, πέντε ἡμέρες κοσκινίζει.—265. Ἡ διευθύντρια διευθύνει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1899.